

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กฎหมายตราสามดวง

กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.127

ประมวลกฎหมายอาญา

กมลชัย รัตนสกาวงศ์. สัมมนากฎหมายอาญา(ชั้นปริญญาโท) คณะนิติศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. พิมพ์ครั้งแรก. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์นิติธรรม ,
2538.

กมลชัย รัตนสกาวงศ์. กฎหมายอาญา 3. กรุงเทพฯ : คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2540. (เอกสารอัดโรเนียว)

โกเมน ภัทรภิรมย์. คำอธิบายกฎหมายอาญาฝรั่งเศส. กรุงเทพฯ : เอกสารประกอบการ
บรรยายชั้นปริญญาโท คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2524.

โกเมน ภัทรภิรมย์. ความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำและผล. บทบัญญัติ เล่มที่ 30
ตอนที่ 1, 2516 : 103

เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์. กฎหมายอาญา : หลักและปัญหา . พิมพ์ครั้งที่ 2 . กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , 2528.

เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์. คำอธิบายกฎหมายอาญามาตรา 1 . พิมพ์ครั้งที่ 1 . กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2531.

คณิต ณ นคร . กฎหมายอาญามาตราความผิด. พิมพ์ครั้งที่ 5 . กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , 2537.

คณิต ณ นคร. ประมวลกฎหมายอาญา หลักกฎหมายและพื้นฐานการเข้าใจ. พิมพ์ครั้งที่
5, กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2538.

จิตติ ดิงศภัทย์. คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญามาตรา 2 ตอน 2 และมาตรา 3. พิมพ์ครั้งที่ 3 ,
กรุงเทพฯ : สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา ,2532.

จรัญ ภัทธีธนากุล . ข้อพิจารณาทางกฎหมายกรณีปลุกถ่ายอวัยวะจากคนตายและทารก
แรกเกิด. วารสารนิติศาสตร์ ปีที่ 19 ฉบับที่ 4 (2532): 9-16

- ชีวิน ศาลยาชีวิน. ความหมายของคำว่า"อันตรรายแก่จิตใจ"ตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 295. วิทยานิพนธ์ ภาควิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2535.
- ณรงค์ ใจหาญ. คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาคหนึ่ง ว่าด้วยโทษและวิธีการเพื่อความ
ปลอดภัย. พิมพ์ครั้งที่ 1 . กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มิตรนราการพิมพ์,
2534.
- ทวี กสิยพงศ์. คำบรรยายอาญา ปี 27. กรุงเทพฯ : สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติ
บัณฑิตยสภา, 2527.
- ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. ประมวลกฎหมายอาญา ฉบับอ้างอิง . พิมพ์ครั้งที่ 2 . กรุงเทพฯ :
บริษัท สำนักพิมพ์วิญญูชน จำกัด , 2537 .
- ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. ทางออกของแพทย์ กรณีปลูกถ่ายอวัยวะ. วารสารนิติศาสตร์ ปีที่
21 ฉบับที่ 2 (2534): 250-261
- ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. ความรับผิดชอบทางอาญาโดยบังเอิญ. วารสารนิติศาสตร์ ปีที่ 23
ฉบับที่ 1(มีนาคม 2536) : 130-139
- ประธาน วัฒนวาณิชย์ . แนวความคิดในการลงโทษ : วิเคราะห์ร่างพระราชบัญญัติแก้ไข
เพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา. วารสารนิติศาสตร์ ฉบับที่ 2 ปีที่ 12
(2524) : 1-39
- ปราณี เสฐจินตนิน. ผลของการกระทำและความรับผิดชอบในทางอาญา . วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
, 2528.
- มนัส นครศรี. ความผิดฐานทำร้ายร่างกายโดยมีหรือใช้อาวุธปืน . วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2537.
- ร. แลงกานต์. ประวัติศาสตร์กฎหมายไทย(กฎหมายเอกชน)ละเมิด คำสอนชั้นปริญญาโท
เล่ม 2. พิมพ์ครั้งที่ 3 เล่ม 2 , มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมือง,
2478.
- วิจูรย์ อึ้งประพันธ์ . การปลูกถ่ายอวัยวะกับกฎหมาย . วารสารนิติศาสตร์ ปีที่ 19
ฉบับที่ 4 (2532) : 17-35
- สัณชัย สัจจวานิช. คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับชีวิตและ
ร่างกายความผิดเกี่ยวกับทรัพย์และความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพและชื่อเสียง.
กรุงเทพฯ : สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, 2528.

- สมศักดิ์ สิงห์พันธ์. คำอธิบายกฎหมายอาญา เล่ม 4 , กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2521.
- สุบัน พูลพัฒน์. คำอธิบายเรียงมาตรา ประมวลกฎหมายอาญา ภาค 2-3 ความผิดลหุโทษ มาตรา 276 ถึง 398. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์นิติบรรณการ, 2537.
- แสวง บุญเฉลิมวิภาส . การนำอวัยวะออกจากผู้บริจาที่ยังมีชีวิตอยู่ : การซื้อขายอวัยวะและความผิดฐานทำร้ายร่างกาย. วารสารนิติศาสตร์ ปีที่ 19 ฉบับที่ 4 (2532) : 1-8
- แสวง บุญเฉลิมวิภาส. ปัญหาเจตนาในกฎหมายอาญา . วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2524.
- สุรศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล . ความยินยอมในการปลุกถ่ายอวัยวะ : ปัญหาทางกฎหมายและทางแก้ไข. วารสารนิติศาสตร์ ปีที่ 21 ฉบับที่ 4 (2534) : 563-578
- สทรน รัตน์ไพจิตร. ทฤษฎีการลงโทษ : การนิติบัญญัติ . วารสารนิติศาสตร์ ฉบับที่ 2 ปีที่ 12 (2524) : 74-82
- หยุด แสงอุทัย. คำอธิบายกฎหมายอาญาภาค 1 , พิมพ์ครั้งที่ 16 . กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2537.
- หยุด แสงอุทัย. กฎหมายอาญา ภาค 2-3 . พิมพ์ครั้งที่ 6 . กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2523.
- อุททิศ แสนโกศิก. คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา , คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (เอกสารไม่ตีพิมพ์เผยแพร่)
- อาภัสรา ศิริวัฒนา . ขอบเขตของ"อันตรายแก่กายหรือจิตใจ"ในความผิดต่อร่างกาย . วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาคศึกษานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2537.
- 120 ปี เคนส์ซิลออฟสเตทจากสถาบันที่ปรึกษาข้าราชการแผ่นดินมาเป็นคณะกรรมการ กฤษฎีกา พ.ศ.2417-พ.ศ.2537, วารสารกฎหมายปกครอง ฉบับพิเศษ (เล่ม 13 ตอน 1)

ภาษาอังกฤษ

American Jurisprudence . Assault and Battery. Second Edition .

California Peace Officers Association. California Penal Code . Law Tech Publishing Co.Ltd. CA. , U.S.A. ,1997.

Card, Richard., Criminal Law . Twelfth edition , London : Butterworths , 1992.

- Legal Research Division , Malaysia Penal Code(F.M.S.Cap.45) . Kuala Lumpur :
The law Publishers(M) sdn.bhd. , 1980.
- LaFave , Wayne R . and Scott, Austin W. Handbook on Criminal Law. Monesota :
West Publishing Company, 1972.
- Ministry of Justice Japan . Criminal Statutes 1 (translation) : The Penal Code ,
1968.
- Nrisiha Das Basu., The Indian Penal Code Act XIV of 1860 , fifth (enlarged)
edition , Calcutta , 1951.
- Smith, J.C., and Hogan , Brian. Criminal Law . London: Williams Clowes & Sons
Limited, 1978.
- Seago, Peter., Criminal Law . Fourth edition , London : Sweet & Maxwell, 1994.
- The American Series Foreign of Penal Codes. Norwegian Penal Code. London :
Sweet & Maxwell , 1961.
- The American Series Foreign of Penal Codes.The Austrian Penal Act. London :
Sweet & Maxwell , 1966.
- The American Series Foreign of Penal Codes. The Penal Code of the Polish
People s Republic. London :Sweet & Maxwell , 1973.
- The American Series Foreign of Penal Codes. The German Penal Code Of 1871.
London :Sweet & Maxwell ,1978.
- The American Series Foreign of Penal Codes . The French Penal Code . London :
Sweet & Maxwell , 1960.
- The American Series Foreign of Penal Codes.The Italian Penal Code . London :
Sweet & Maxwell , 1978.
- The American Series Foreign of Penal Codes.The Swedish Penal Code . London :
Sweet & Maxwell , 1972.
- The American Series Foreign of Penal Codes.The Turkish Criminal Code . London
:Sweet & Maxwell .
- The American Series Foreign of Penal Codes.The Argentine Penal Code . London
:Sweet & Maxwell .
- The American Series Foreign of Penal Codes .The Preparatory Draft For The
Revised Penal Code of Japan. London :Sweet & Maxwell , 1961.

The American Series Foreign of Penal Codes . The Criminal Code Of The People
Republic of China . London : Sweet & Maxwell , 1982.

The American Series Foreign of Penal Codes . The Korean Criminal Code. London :
Sweet & Maxwell .

The American Law Institute . Model Penal Code . Philadelphia , 1985.

The Offences Against The Person Act 1861.

ภาคผนวก

คณะกรรมการกฤษฎีกา
รายงานการประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา
ครั้งที่ 242/110/2485
วันพฤหัสบดี ที่ 26 มีนาคม 2485

ผู้ที่มาประชุม คือ

(1) หลวงจํารูญเนติศาสตร์	กรรมการ
(2) นายประมุข สุวรรณศร	กรรมการ
(3) นายพิชาญ บุลง	กรรมการ
(4) พระยาลัดพลีธรรมประคัลภ์	กรรมการ
(5) พระยาเลขาภิธรรมวิทักษ์	กรรมการ
(6) หม่อมเจ้าสกลวรรณกร วรวรรณ	กรรมการ
(7) พระยารรภกรมมุดดี	กรรมการ
นายสายหยุด แสงอุทัย	ผู้จํารายงาน
นายวิเชียร นุ่มนนท์	ผู้จํารายงาน
นายนาวาเอก ถวัลย์ ช่างนาวาสวัสดิ์ ร.น.	ติตราชการที่อื่น
นายอุทัย แสงมณี	ติตราชการที่อื่น
พระยารรภการีย์นิพนธ์	ติตราชการที่อื่น
นายเดือน บุนนาค	ติตราชการที่อื่น
นายเสริม วินิจฉัยกุล	ติตราชการที่อื่น

เปิดประชุมเวลา 14.00 น.

โดยที่ประธานและรองประธานอนุกรรมการติตราชการที่อื่น ที่ประชุมจึงลงมติให้พระยาลัดพลีธรรมประคัลภ์เป็นประธาน

.....

ประธานฯ ขอให้พิจารณาร่างมาตรา 251 ซึ่งมีความว่า “ผู้ใดมิได้มีเจตนาจะฆ่าให้ตาย แต่ทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนถึงแก่ความตาย มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี

ถ้าความผิดนั้นต้องตามลักษณะดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 250 ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีฯ

- หลวงจำรูญฯ - ควรใช้คำว่า “ผู้ใดทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนถึงแก่ความตาย...”
- พระยาเลวณิชฯ - จะเข้ามาตรา 249
- พระยาอรรถกรมฯ - ประมวลกฎหมายอาญาญี่ปุ่น ใช้คำว่า “Every person who has wounded (or otherwise bodily injured) another person and thereby caused the latter to death....”
- หลวงจำรูญฯ - ควรใช้คำว่า “ผู้ใดทำร้ายร่างกายผู้อื่น แต่การทำร้ายร่างกายนั้นยังผลให้เขาถึงตาย...”
- พระยาอรรถกรมฯ - เจตนาอยู่ที่ทำร้าย
- หลวงจำรูญฯ - ใช้คำว่า “ผู้ใดมิได้ตั้งใจให้เขาตาย” เพราะถ้าอาจและเห็นผล ศาลก็คงถือว่าตั้งใจจะฆ่าให้ตาย
- นายพิชาญฯ - ข้าพเจ้าไม่ยอมรับระบบของกฎหมายญี่ปุ่นหรือกฎหมายจีน ข้อแตกต่างกันระหว่างมาตรานี้กับมาตรา 249 ไม่ใช่อยู่ที่ว่ามาตรา 249 ทำให้เขาบาดเจ็บแล้วตายทันที แต่มาตรานี้เป็นเรื่องความตายเกิดขึ้นภายหลัง ที่จริงข้อแตกต่างกันระหว่างมาตราทั้งสองนี้ก็คือ มาตรา 251 เขามีเจตนาที่จะทำให้เกิดบาดเจ็บเท่านั้น ไม่ได้มีเจตนาให้ตาย
- หลวงจำรูญฯ - ควรใช้คำว่า “ผู้ใดเจตนาจะทำร้ายร่างกายผู้อื่น หากแต่การทำร้ายร่างกายมีผลให้เกิดตายขึ้น...”
- พระยาอรรถกรมฯ - ศาลต้องแปลเจตนาอย่างมาตรา 251 ถ้าศาลแปลไปใช้เจตนาอย่างตั้งใจก็ไม่ตรงกับความหมาย
- นายประมุขฯ - ร่างอย่างที่ร่างมานี้ชัดดี แต่ไม่จำเป็นต้องมีคำว่า “ให้ตาย” ใช้คำว่า “ผู้ใดมิได้มีเจตนาฆ่า” ก็พอ
- ม.จ. สกลฯ - ถ้าใช้คำว่า “ทำร้ายจนตาย” หมายความว่า ทำร้ายหนักขึ้น ๆ จนตาย
- นายประมุขฯ - เอาคำว่า “จน” ออก
- พระยาเลวณิชฯ - ไม่ควรใช้คำว่า “ทำร้ายร่างกาย” อย่างทำให้ตกใจหรือทำให้อดข้าว ไม่ใช่ทำร้ายร่างกาย
- นายประมุขฯ - คำว่า “ทำร้ายร่างกาย” เป็นคำเทคนิค คือ จะใช้คำไหนก็ตาม แต่ต้องเข้ามาตรา 254
- ประธานฯ - เวลานี้อาจให้เชื้อโรคเข้าตัวก็ได้

- พระยาอรรถกรมฯ - เราเคยสงวนไว้ว่าจะควรใช้คำว่า “ทำร้ายร่างกาย”หรือไม่ แต่เห็นว่าใช้คำว่า “ทำร้ายร่างกาย” ก็พอ
- ประธานฯ - คำว่า “ทำร้ายร่างกาย” ไม่ดี อย่างเป็นทางการไม่ใช่ว่าทำร้ายร่างกาย
- หลวงจำรูญฯ - เป็นการทำความร้ายร่างกายเหมือนกัน เพราะคำว่า “ทำร้าย” ไม่แปลว่าถูกต้องตัว ส่วนคำว่า “ฆ่า” หมายความว่า ทำต่อร่างกายให้เขาหมดชีวิต
- ประธานฯ - ถ้าใช้คำว่า “ทำร้ายผู้อื่น” คำว่า “ผู้อื่น” ก็แปลว่าทำต่อร่างกาย
- พระยาอรรถกรมฯ - ใช้คำว่า “ทำร้ายร่างกาย” หมายความว่า ตีร่างกาย
- หลวงจำรูญฯ - นั่นเป็นความเข้าใจเอาเอง การทำความร้ายร่างกายจะกระทำโดยวิธีใด ๆ ก็ได้
- ประธานฯ - อย่างหลอกเด็กว่าเป็นผี เด็กไม่สบาย จะถือว่าเป็นการทำความร้ายร่างกายหรือไม่
- หลวงจำรูญฯ - เป็นวิธีทำร้าย จะทำร้ายโดยทางจิตใจก็ได้
- พระยาอรรถกรมฯ - ถ้าดูตามฉบับภาษาอังกฤษ ใช้คำว่า injures the body or mind of any person is said to commit bodily harm ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เป็นการสร้างคำ
- ประธานฯ - นั่นแสดงให้เห็นว่า โดยปกติไม่กินถึง จึงต้องสร้างคำขึ้น
- นายประมุขฯ - เดิมเขาเสี่ยงคำเสีย ถ้าพูดในทางแพทย์ จิตใจอยู่ที่ร่างกาย คือการทำให้สมองเสีย
- ประธานฯ - อย่างให้กินยาที่ไม่ถึงขีดทำให้ตายไม่มีผิด เพราะไม่เป็นขนาดผลเวลานี้วางยาให้เขาเมา ไม่เป็นผิด
- นายประมุขฯ - เคยมีคดีเอาบุตรให้สูบ อาเจียนแล้วไม่รู้สีกตัว ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการทำความร้ายร่างกาย เพราะเป็นการทำให้เขาทุพพลภาพ เพราะทำให้เขาผิดปกติไป ตามปกติเขารู้สึกตัว
- ประธานฯ - คำว่า “บาดเจ็บทุพพลภาพ” ที่เราใช้เป็นคำเดียวกัน
- นายประมุขฯ - ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นสองคำ

- นายประธานฯ - ทุพพลภาพ (infirmity) ต้องถาวร (permanent)
- นายประมุขฯ - ไม่ต้องถาวร (permanent) ก็ได้
- นายพิชาญฯ - ในกรณีที่ทำให้เขาเป็นง่อยไปชั่วขณะก็เท่ากับทำให้เขาเป็นบาดเจ็บ
- ม.จ. สกลฯ - คำว่า “ทุพพลภาพ” ตรงกับ infirm
- พระยาอรรถกรมฯ - ประมวลกฎหมายอิตาลีใช้คำว่า “whoever causes a personal injury to another from which results a malady of body or mind...”
- หลวงจ่ารัฐฯ - เราจะร่างมาตราไหนกันแน่
- ประธานฯ - เดิมเราพิจารณารรคสองของมาตรา 249 แต่ปัญหาโยงมาถึงมาตรา 254 จึงควรพิจารณาร่างมาตรา 254 ด้วย
- ที่ประชุมให้พิจารณาร่างมาตรา 254 ก่อน ซึ่งมีความว่า “ผู้ใดทำร้ายร่างกายผู้อื่นถึงบาดเจ็บทุพพลภาพ หรือทำให้จิตวิปลาส มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี และปรับไม่เกินห้าร้อยบาท”
- พระยาอรรถกรมฯ - อย่างหญิงรักลูกเหลือเกิน และมีลูกคนเดียว มีคนมาหลอกว่าลูกตาย หญิงก็เป็นลมไป จะเอาหรือไม่
- หลวงจ่ารัฐฯ - “ทุพพลภาพ” หมายความว่าอะไร
- ประธานฯ - “ทุพพลภาพ” ปทานุกรมแปลว่า ท้อแท้ อ่อนแอ
- หลวงจ่ารัฐฯ - คำว่า “จิตวิปลาส” แรงเกินไป ความเข้าใจธรรมดาใกล้ ๆ กับบ้า
- ประธานฯ - ถ้าเราไม่ใช่คำว่า “บาดเจ็บ” จะลำบาก เพราะไปใช้ในที่อื่น ๆ ด้วย
- ม.จ. สกลฯ - ถ้าจะร่างอย่างกฎหมายอิตาลีใช้คำว่า “ผู้ใดทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ...”
- ประธานฯ - จิตใจจะเอาด้วยหรือ
- หลวงจ่ารัฐฯ - อย่างร้องจนคนแก่ตกใจ ควรเอา
- ประธานฯ - อย่างข่วนเป็นทำร้ายหรือไม่
- หลวงจ่ารัฐฯ - หยิก ยังเป็น
- ประธานฯ - ยังมีคำว่า “บาดเจ็บ” ในที่อื่น
- หลวงจ่ารัฐฯ - ในที่นั้น ๆ ใช้คำว่า “บาดเจ็บสาหัส”
- พระยาอรรถกรมฯ - เรายังมีคำว่า “บาดเจ็บ” ใช้อยู่ จะไม่ตรงกัน

- หลวงจำรูญฯ - คำว่า “บาดเจ็บ” ที่ใช้เป็นศัพท์ธรรมดาไป
 พระยาอรรณกรมฯ - คำว่า “บาดเจ็บ” เขาประสงค์จะให้เข้าใจตาม
 มาตรา 254
- หลวงจำรูญฯ - อาจใช้คำว่า “ให้ถือว่าทำให้เขาถึงบาดเจ็บ” ได้
 แต่อย่าเอาคำว่า “ทุพพลภาพ”
 ประธานฯ - ถ้าไม่มี guidance ว่า “บาดเจ็บ” ศาลจะต้องแปล
 อื่น ๆ ที่ศาลต้องแปล
- หลวงจำรูญฯ - คำว่า “บาดเจ็บ” เป็นคำธรรมดาตนเอง และมีคำ
 ประธานฯ - แต่อาจแปลไปในทางกว้างได้ จึงลำบาก ยังมีเรื่อง
 ชิงทรัพย์ ทำให้บาดเจ็บ ถ้าใช้คำว่า “อันตราย” อย่างโชคเคราะห์เป็นอันตรายหรือไม่
 ม.จ. สกลฯ - ก็เป็นอันตรายหรือไม่
 หลวงจำรูญฯ - ควรจะพิจารณาว่า ถ้าจะร่างอย่าง ม.จ.สกลฯ จะ
 ขัดข้องอย่างไร
- นายประมุขฯ - มีที่ใช้เรื่องบาดเจ็บสาหัส ถ้าไม่ใช้คำว่า “อันตราย
 สาหัส” ได้
- พระยาเลขาภิบาลฯ - คำว่า “อันตราย” กว้าง ศาลจะวางไม่ถูก อย่างทุบ
 หลังเป็นอันตรายหรือไม่
- นายประมุขฯ - ยังไม่เป็นอันตรายแก่ร่างกาย ต้องทุบจนทำให้
 หลังหัก หลังเขียว หรือนอนขึ้นมา
- ม.จ. สกลฯ - ถ้าเอาคำว่า “อันตราย” อาจเอาเชื่อโรคเข้ามาใส่ก็
 ได้หรือทำให้หนังถลอกไปก็ได้
- นายประมุขฯ - หนังถลอกเราไม่ต้องการให้เข้า
 หลวงจำรูญฯ - ปัจจุบันก็เป็นการแปลความเหมือนกัน
 พระยาอรรณกรมฯ - อย่างในลหุโทษ เราก้ใช้คำว่า “ผู้ใดทำร้ายผู้อื่น”
 เจย ๆ
- หลวงจำรูญฯ - ข้อความจะยันกัน คือไม่ถึงอันตรายก็เป็นความ
 ผิดฐานลหุโทษ
- นายประมุขฯ - คำว่า “อันตราย” ก็ไม่รู้ว่าจะไร
 พระยาอรรณกรมฯ - ใช้คำว่า “ทำร้าย” ดีกว่า

- ประธานฯ - “อันตราย” แปลว่า กีดขวาง
- นายประมุขฯ - ตรงกับธรรมชาติ คือชีวิตคนเป็นกระแส ถ้ามีอะไรมา
กีดกันก็เกิดความผันแปร
- ประธานฯ - อย่างผลึกหรือกระซอกเป็นอันตรายหรือยัง
- หลวงจํารูญฯ - แล้วแต่จะทำแค่ไหน ถ้าผลึกเฉย ๆ ไม่เป็น ถ้า
ผลึกให้เขาหกล้มปากแตกก็เป็น
- พระยาอรรถกรมฯ - คำว่า “ทำร้ายร่างกาย” ภาษาอังกฤษตรงกับ
assault ใช่หรือไม่
- หลวงจํารูญฯ - assault เป็นการทำร้ายอย่างลหุโทษ
- พระยาอรรถกรมฯ - อย่างตัดผมจะเป็นอย่างไร
- ประธานฯ - เป็น assault
- พระยาอรรถกรมฯ - ลำบาก อย่างชิงทรัพย์ไม่ต้องการเจตนาที่จะทำ
ให้บาดเจ็บ
- ม.จ. สกลฯ - ในที่ใดเราใช้คำว่า “อันตราย” อันมีความหมาย
ตรงกับ danger เราก็ควรใช้คำว่า “เหตุอันตราย”
- ประธานฯ - คำว่า “อันตราย” เป็นคำสามัญ
- ม.จ. สกลฯ - ใช้คำว่า “ภัยอันตราย” ดี แปลว่ากลัวอันตราย
- ประธานฯ - ถ้าใช้คำว่า “ภัยอันตราย” ต้องเป็นสิ่งใหญ่โต
- ม.จ. สกลฯ - ใช้คำว่า “เสียหาย” แทนคำว่า “ภัยอันตราย” ก็ได้
- หลวงจํารูญฯ - ที่นี่ไม่ใช่ damage จึงไม่ควรใช้คำว่า “เสียหาย”
- ม.จ. สกลฯ - ที่ใช้คำว่า “อันตราย” มาแล้ว ควรแก้เป็น
“ภัยอันตราย”
- นายประมุขฯ - คำว่า “ทำร้าย” เราเคยร่างมาแล้วใช้คำว่า
“ประทุษร้าย”
- ม.จ. สกลฯ - “ประทุษร้าย” เราแปลมาจาก violence
- ประธานฯ - อย่างต้อยที่หน้าครั้งเดียว เป็นอันตรายหรือไม่
- หลวงจํารูญฯ - เป็น “ทำร้าย” ส่วนจะเป็นอันตรายหรือเปล่า ต้อง
พิจารณา ถ้าถึงกับบวมช้ำก็เป็นอันตราย
- นายประมุขฯ - ถึงบวมช้ำก็ต้องพิจารณาว่า แค่นี้จึงจะเป็น
อันตรายแก่ร่างกาย

ประธานฯ - ถ้าทำต่อหญิงหรือทำต่อชาย ก็มี degree ต่างกัน
 อย่างต่อหน้าโจหลุยส์หนึ่งที่ไม่รู้สีอย่างไร

หลวงจำรูญฯ - ก็เป็นเช่นนั้น อย่างต่อหน้าโจหลุยส์ ศาลอาจ
 วินิจฉัยว่า ผู้กระทำไม่มีเจตนา

นายประมุขฯ - มีข้อสำคัญว่า คำว่า “อันตรายแก่ร่างกาย” คนจะ
 แปลว่าร้ายแรงคล้าย ๆ กับว่า ถ้าเป็นแต่เพียงชั่วคราวแล้วรักษาหาย จะไม่เข้า แต่ถ้าเมื่อมี
 มาตรฐานว่าด้วย “สาหัส” ก็พอเข้าใจได้ นอกจากนี้เวลานี้คำว่า violence ภาษาไทยใช้คำหลาย
 อย่าง

พระยาอรรถกรกรมฯ - เราเคยใช้คำว่า “ประทุษร้ายร่างกาย”

ประธานฯ - ไม่ควรใช้คำว่า “ประทุษร้ายร่างกาย” ควรให้

หมดปัญหา

ที่ประชุมให้ใช้คำในร่างมาตรา 254 ว่า “ผู้ใดทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิด
 อันตรายแก่กายหรือใจของผู้อื่นนั้น มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี และปรับไม่
 เกินห้าร้อยบาท”

หมดเวลาประชุม นัดประชุมคราวหน้า วันศุกร์ ที่ 27 มีนาคม 2485
 เวลา 10.00 น.

ปิดประชุมเวลา 16.00 น.

คณะกรรมการกฤษฎีกา
รายงานการประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา
ครั้งที่ 243/110/2485
วันศุกร์ ที่ 27 มีนาคม 2485

ผู้ที่มาประชุม คือ

(1) หลวงจําริญเนติศาสตร์	กรรมการ
(2) นายประมุข สุวรรณศร	กรรมการ
(3) นายพิชาญ บุกลง	กรรมการ
(4) พระยาลัดพลีธรรมประคัลภ์	กรรมการ
(5) พระยาเลขวิชิตธรรมวิทักษ์	กรรมการ
(6) พระยารรณการีย์นิพนธ์	กรรมการ
(7) พระยารรณกรมมุนต์ดี	กรรมการ
นายสายหยุด แสงอุทัย	ผู้จัดรายงาน
นายวิเชียร นุ่มนนท์	ผู้จัดรายงาน
นายนาวาเอก ถวัลย์ ช่างนาวาสวัสดิ์ ร.น.	ติตราชการที่อื่น
นายอุทัย แสงมณี	ติตราชการที่อื่น
หม่อมเจ้าสกลวรรณากร วรวรรณ	ติตราชการที่อื่น
นายเดือน บุณนาค	ติตราชการที่อื่น
นายเสริม วินิจฉัยกุล	ติตราชการที่อื่น

เปิดประชุมเวลา 14.00 น.

โดยที่ประธานและรองประธานอนุกรรมการติตราชการที่อื่น ที่ประชุมจึงลงมติให้พระยาลัดพลีธรรมประคัลภ์เป็นประธาน

ประธานฯ กล่าวเปิดประชุม

ประธานฯ - มีปัญหาเรื่องบาดเจ็บทุพพลภาพ ซึ่งที่ประชุมเห็นว่าควรใช้คำว่า “จนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือใจของผู้อื่น”

พระยารรณการีย์ฯ - ข้าพเจ้าเห็นด้วยที่ว่า ไม่ควรใช้คำว่า “บาดเจ็บทุพพลภาพ” หรือ “วิกลจริต” เพราะอาจไม่ใช่ “บาดเจ็บ” และ “วิกลจริต” ก็ได้ แต่สงสัยว่าที่ใช้คำว่า “อันตราย” เพราะเป็นคำใหม่ อย่างขวนเขาผิวหนังถลอก จะว่าไม่เกิดอันตรายก็ไม่ได้

พระยารรณกรมฯ - คำเดิมก็ไม่แก้ปัญหาได้

พระยาอรรถการีย์ข - ที่เราให้มาตรา 254 ใช้ เราจะไม่เปรียบเทียบกับความผิดลหุโทษ

หลวงจ่ารุณฯ - ในความผิดลหุโทษ เราจะไม่ใช่คำว่า "อันตราย" และปล่อยให้ศาลแปลเอา

พระยาอรรถการีย์ข - ในกรณีฉิวหนังถลอก เราอยากให้เป็นลหุโทษ แต่คนจะแปลว่า "อันตราย" จะมีคำอื่นหรือไม่ที่ดีกว่า "อันตราย" ในข้อนี้เอาไปอย่างนี้ก่อน

ที่ประชุมตกลงรับร่างมาตรา 254 ตามที่ตกลงไปแล้ว

นายประมุขฯ - คำว่า act of violence เราเขียนว่าใช้กำลังร้าย บ้างกระทำร้ายบ้าง ประทุษร้ายบ้าง ควรจะพิจารณาว่าจะใช้คำใด นายวิเชียรฯ ได้ไปคัดมาแล้ว

หลวงจ่ารุณฯ - ควรใช้คำว่า "ประทุษร้าย"

ประธานฯ - อย่างซิงทรัพย์ เราใช้คำว่า violence เท่านั้น และนอกจากนี้ยังมีเรื่องขู่เข็ญอีก

หลวงจ่ารุณฯ - ในเรื่องขู่เข็ญนั้น แล้วแต่จะใช้คำว่าขู่เข็ญเฉย ๆ หรือขู่เข็ญว่าจะทำร้าย

นายประมุขฯ - เราจะอย่างไรแน่

หลวงจ่ารุณฯ - ที่ใดที่เป็นเรื่องทำร้ายร่างกาย ก็ควรใช้คำว่า "ทำร้าย"

พระยาอรรถการีย์ข - ร่างมาตรา 254 ควรใช้คำว่า "ร่างกาย" ด้วย

หลวงจ่ารุณฯ - เดิมข้าพเจ้าก็เห็นเช่นนั้นเหมือนกัน แต่เขียนรูปนี้ใช้คำว่า "จนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย" ก็เข้าใจว่าเป็นร่างกายนั่นเอง

ที่ประชุมเห็นว่า ไม่ควรใช้คำว่า "ทำร้ายร่างกาย" เพราะจะทำให้เข้าใจผิดไปว่าต้องมีการถูกต้องร่างกาย การทำร้ายอาจไม่ถูกต้องร่างกายก็ได้

หลวงจ่ารุณฯ - ชื่อหัวหมวดควรจะแก้เป็น "ประทุษร้ายต่อชีวิต" และ "ประทุษร้ายต่อร่างกาย"

นายประมุขฯ - คำว่า "ประทุษร้าย" เป็นชื่อหัวหมวดดี แต่คำว่า violence ควรจะหาคำใหม่

พระยาอรรถกรมฯ - กฎหมายอิตาลี การทำร้ายร่างกายเป็นความผิดต่อส่วนตัว

นายประมุขฯ - เขาคงกลัวจะเอาเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ มาฟ้อง

พระยาอรรถกรมย - ในเรื่องผิดพินัยกรรม กฎหมายอิตาลีบัญญัติคำไป
ในทางปฏิเสธ ใช้คำว่า "whoever strikes another persons, if a malady of body or mind
does not result from the act, shall be punished...."

หลวงจ่ารัฐ - ก็แบบเดียวกับลหุโทษของเรา

ประธานฯ - ตามที่หลวงจ่ารัฐ กับนายประมุข ว่า ควรใช้
คำว่า "ประทุษร้าย" นั้น ร่างมาตรา 96 ทวิ ที่เราใช้คำว่า "ประทุษร้าย" เราหมายถึง act of
violence

หลวงจ่ารัฐ - คำว่า act of violence เอาไว้ได้

นายประมุข - จะขัดกับหัวหมวด

หลวงจ่ารัฐ - หัวหมวดก็ใช้คำว่า act of violence ได้

พระยาอรรถกรมย - ถ้าเมื่อไม่เป็น act of violence

หลวงจ่ารัฐ - ถ้าเช่นนั้นเปลี่ยนเป็น "ทำร้าย"

นายประมุข - ถ้าแปลคำว่า violence ว่า "ประทุษร้าย" ในเรื่อง
การประทุษร้ายต่อรัฐจะว่า violence ไม่ได้ และนอกจากนี้ก็ยังมีการประทุษร้ายต่อทรัพย์

หลวงจ่ารัฐ - คำว่า violence ถ้าใช้คำว่า "ใช้กำลังทำร้าย" จะ
แรงไป

พระยาอรรถกรมย - อย่างเอาเขาไปรม เป็น act of violence
เหมือนกันและถ้าเอาเขาไปรมแล้วไปลักทรัพย์ ก็เป็นชิงทรัพย์

หลวงจ่ารัฐ - นั่นเป็นเรื่องทำร้ายร่างกาย

นายพิชาญ - ควรดูผล คือเป็นผลถึงตาย บาดเจ็บสาหัสหรือ
บาดเจ็บ

ประธานฯ - เราต้องการแก้คำว่า "ทำร้ายร่างกาย"

หลวงจ่ารัฐ - คำว่า violence ปทานุกรมยังแปลว่าใช้กำลังกาย
ทำร้ายบุคคลหรือทรัพย์

ประธานฯ - อย่าลืมว่าเราใช้ตามความหมายของคำ

หลวงจ่ารัฐ - แต่เราควรจะรู้ว่าเขาเป็นหลักไว้อย่างไร

พระยาอรรถกรมย - คำว่า violence ต้องแปลว่า กระทำต่อเนื้อตัว แต่
ในเรื่องต่อสู้ขัดขวางเจ้าพนักงานก็หมายถึงการกระทำต่อเนื้อตัวเหมือนกัน

- พระยาอรรถกรมย - ถ้าจะแปล “ทำร้าย” ว่า violence จะให้หมาย
ความถึงการมยา
- หลวงจำรูญฯ - assault ภาษาอังกฤษหมายถึงรวมถึงการมยาด้วย
- พระยาอรรถการีย์ - ควรใช้คำว่า “ประทุษร้าย” ส่วนไหนเป็นการ
กระทำต่อเนื้อตัวก็เป็น “ทำร้าย”
- นายประมุข - ได้ ส่วนเรื่องประทุษร้ายต่อรัฐ เราต้องเปลี่ยน
- หลวงจำรูญฯ - หัวหมวดใช้คำว่า “ความผิดต่อชีวิต” และ “ความ
ผิดต่อร่างกาย” ก็พอ
- นายประมุข - เราเคยพูดว่า ความผิดอาญาย่อมนับเป็นความผิดต่อ
รัฐเสมอไป
- พระยาอรรถการีย์ฯ - หมวด 1 ควรใช้คำว่า “ความผิดฐานฆ่า” หมวด 2
ใช้คำว่า “ความผิดฐานทำร้ายร่างกาย”
- ประธานฯ - สำหรับการใช้กฎหมายถ้าใช้คำว่า “ความผิด
ฐาน...” ก็มีคุณมาก
- นายประมุข - ถ้าใช้คำว่า “ฐาน” ก็เรียกชื่อความผิดได้
- หลวงจำรูญฯ - หัวหมวดไม่สำคัญ เราใส่ไว้ในมาตรานั้น ๆ ได้ว่า
ความผิดฐานไหน
- นายประมุข - การใช้คำว่า “ความผิดฐาน...” มีประโยชน์สำหรับ
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192
- ที่ประชุมเห็นว่า คำว่า act of violence ควรแปลว่า “การประทุษร้าย” แต่เมื่อ
ใช้คำว่า “ประทุษร้าย” ตามความหมายใหม่นี้แล้วก็ต้องดูชื่อลักษณะและหมวดต่าง ๆ ที่ตกลง
มาแล้วเพื่อที่จะไม่ใช้คำว่า “ประทุษร้าย” ในที่ที่ไม่หมายถึง act of violence และเป็นโอกาสที่
จะได้แก่ชื่อลักษณะและหมวดให้ลงระบบเดียวกันด้วย

.....

คณะกรรมการกฤษฎีกา
 รายงานการประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา
 ครั้งที่ 307/158/2485
 วันพฤหัสบดี ที่ 30 เมษายน 2485

ผู้ที่มาประชุม คือ

(1) หลวงจํารูญเนติศาสตร์	กรรมการ
(2) นายประมุข สุวรรณศร	กรรมการ
(3) นายพิชานู บุลยง	กรรมการ
(4) พระยาลัดพลีธรรมประคัลภ์	กรรมการ
(5) พระยาเลขาภิบาลธรรมวิทักษ์	กรรมการ
(6) หม่อมเจ้าสกลวรรณากร วรวรรณ	กรรมการ
(7) พระยาอรรถการีย์นิพนธ์	กรรมการ
(8) พระยาอรรถกรมมุนต์ดี	กรรมการ
นายสายหยุด แสงอุทัย	ผู้จัดรายงาน
นายวิเชียร นุ่มนนท์	ผู้จัดรายงาน
นายนาวาเอก ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น.	তিরাকการที่อื่น
นายอุทัย แสงมณี	তিরাকการที่อื่น
นายเดือน บุณนาค	তিরাকการที่อื่น

เปิดประชุมเวลา 14.00 น.

โดยที่ประธานและรองประธานอนุกรรมการতিরাকการที่อื่น ที่ประชุมจึงลงมติให้พระยาลัดพลีธรรมประคัลภ์เป็นประธาน

ประธานฯ - ตามที่ถวายให้ ม.จ. สกลฯ ไปทรงคิดหาคำเรื่องทำร้ายร่างกายกับทำร้ายร่างกายสาหัสนั้น ถ้า ม.จ. สกลฯ ไม่ทรงเสนอ ขอเสนอดังนี้ คือ “ผู้ใดทำให้เกิดอันตรายแก่กายหรือใจของผู้อื่น มีความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ต้องระวางโทษ...”

หลวงจํารูญฯ - มาตรา 338 (3) ก็ต้องใช้คำว่า “ทำร้าย” ฉะนั้น คำว่า “ทำร้าย” ต้องเอาไว้

ประธานฯ - ต้องหาคำใหม่

หลวงจํารูญฯ - เอาตามร่างที่ตกลงไปแล้ว แต่ตอนท้ายเป็นว่า “มีความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ต้องระวางโทษ...”

พระยาอรรถการีย์ฯ - ต้องมีชื่อความผิดด้วยหรือ

หลวงจํารูญฯ - อยู่ดี ๆ เราจะมีชื่อความผิดฐานทำร้ายร่างกาย
สาหัส โดยไม่มี “ทำร้ายร่างกาย” นำเกลียด

นายประมุขฯ - ส่วนมาตรา 338 (3) จะให้ชื่อว่าความผิดฐานอะไร

หลวงจํารูญฯ - เราไม่ได้ใช้คำว่า “ฐานทำร้ายร่างกาย”

นายประมุขฯ - ตามร่างของหลวงจํารูญฯ ต้องทำร้ายจนเป็นเหตุ
ให้เกิดอันตรายแก่กายหรือไม่ จึงจะเป็น “ทำร้ายร่างกาย”

พระยาอรรถการีย์ฯ - มาตรา 338 (3) ใช้คำว่า “ผู้ใดทำร้าย” พอไปได้
แต่สงสัยว่าเราจะไปเขียนในลหุโทษอย่างนั้น การพยายามกระทำความผิดความมาตรา 254
จะกลายเป็นความผิดลหุโทษไปด้วย เพราะมีอีกมาตราใช้คำว่า “ผู้ใดทำร้ายผู้อื่น แต่ไม่ถึง
อันตรายแก่กายหรือใจ” เท่ากับมาตรา 338 (3) มาแทน

หลวงจํารูญฯ - ในความผิดลหุโทษ อาจเขียนว่า “ผู้ใดทำร้ายผู้
อื่น” โดยไม่ต้องพูดถึงอันตรายแก่กายหรือใจ

พระยาอรรถกรมฯ - อาจใช้คำว่า “ไม่ถึงอันตรายแก่กายหรือใจ”

พระยาอรรถการีย์ฯ - ถ้าเขียนอย่างหลวงจํารูญฯ ก็เป็นความผิดสองบท
ขึ้นมา

ประธานฯ - ส่วนมาตรา 254 ที่ใช้คำว่า “บาดเจ็บ” นั้น เราก็
อาจแก้เป็นว่า “เป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือใจของผู้อื่น”

ที่ประชุมให้ใช้คำในมาตรา 254 ดังนี้ “ผู้ใดทำร้ายผู้อื่น จนเป็นเหตุให้เกิด
อันตรายแก่กายหรือใจของผู้อื่นนั้น มีความผิดทำร้ายร่างกาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสอง
ปี และปรับไม่เกินห้าร้อยบาทถ้วน”

พระยาอรรถกรมฯ - เดิม “บาดเจ็บ” ไม่ถึงใจด้วย

หลวงจํารูญฯ - ยิ่งกว่าเสียอีก

พระยาอรรถกรมฯ - ภาษาอังกฤษกับภาษาไทยไม่เหมือนกัน

นายพิชาญฯ - เราไม่มีบทวิเคราะห์คำว่า bodily harm ที่ใดเลย

พระยาอรรถการีย์ฯ - คำว่า “ผู้อื่นนั้น” ไม่ดี

พระยาอรรถกรมฯ - ควรใช้คำว่า “เขา”

ประธานฯ - ถ้าหนีไม่ได้จึงค่อยใช้คำว่า “เขา” ถ้าหนีได้อย่าใช้
คำว่า “เขา” เลย

ที่ประชุมให้ผ่านไป

ประธานฯ ขอให้พิจารณาร่างมาตรา 255

ปิดประชุมเวลา 16.05 น.

คณะกรรมการกฤษฎีกา
รายงานการประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา
ครั้งที่ 308/163/2485
วันอังคาร ที่ 5 พฤษภาคม 2485

ผู้ที่มาประชุม คือ

(1) นายอุทัย แสงมณี	รองประธานอนุกรรมการ
(2) หลวงจํารูญเนติศาสตร์	กรรมการ
(3) นายประมุข สุวรรณศร	กรรมการ
(4) นายพิชาญ บุลง	กรรมการ
(5) พระยาลัดพลีธรรมประคัลภ์	กรรมการ
(6) หม่อมเจ้าสกลวรรณกร วรวรรณ	กรรมการ
(7) พระยารรถกรรมนุดดี	กรรมการ
นายสายหยุด แสงอุทัย	ผู้จัดรายงาน
นายวิเชียร นุ่มนนท์	ผู้จัดรายงาน
นายนาวาเอก ถวัลย์ ช่างนาวาสวัสดิ์ ร.น.	ติตราษการที่อื่น
นายเดือน บุนนาค	ติตราษการที่อื่น
พระยาเลขวณิชธรรมวิทักษ์	ติตราษการที่อื่น

เปิดประชุมเวลา 10.00 นาฬิกา

โดยที่ประธานอนุกรรมการติตราษการที่อื่น นายอุทัย แสงมณี รองอนุกรรมการจึงเป็นประธาน

ประธานฯ กล่าวเปิดประชุมและขอให้ที่ประชุมพิจารณาร่างมาตรา 256 ต่อจากการประชุมวันก่อน

พระยาลัดพลี	-	พรรคแรกเราได้ตกลงไปแล้ว
หลวงจํารูญ	-	คำว่า "เป็นเหตุ" เราตกลงไปแล้วไม่ใช่หรือ
พระยาลัดพลี	-	ถ้าไกลนักราก็ถือว่าไม่เป็นเหตุ

ที่ประชุมให้ใช้คำในวรรคแรกว่า "ผู้ใดกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกายเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำร้าย"

ประธานฯ	-	ขอให้พิจารณา <u>อนุมาตรา 1</u>

- หลวงจำรูญฯ - ข้อ (1) ใช้คำว่า “เสียแขน ขา มือ เท้าหรือนิ้ว”
ทำไมไม่พูดถึงส่วนอื่น เช่น ฟัน
- พระยาลัดพลีฯ - ในเรื่องฟันหักกฎหมายที่เอาโทษหนักดูเหมือนมี
เพียงประเทศเดียว
- ประธานฯ - อย่างนิ้วขาดจะเอาหรือไม่
- พระยาลัดพลีฯ - ในเรื่องนี้มีในกฎหมายหลายแห่ง
- นายประมุขฯ - อย่างนิ้วไม่ขาด แต่ฟันถูกเอ็นจะถือว่า “เสีย” หรือ
ไม่
- ประธานฯ - อย่างนิ้วขาดนิดเดียวจะเอาด้วยหรือ
- หลวงจำรูญฯ - คำว่า “เสีย” หมายความว่าใช้ไม่ได้
- พระยาอรรถกรมฯ - คำว่า “นิ้ว” ในที่นี้จะว่านิ้วมือหรือนิ้วเท้า
- พระยาลัดพลีฯ - ควรเอาแต่นิ้วมือ
- ประธานฯ - เราเคยใช้คำว่า “ไร้ประโยชน์” จะแก้คำว่า “เสีย”
เป็น “ไร้ประโยชน์” หรือไม่
- หลวงจำรูญฯ - รู้สึกว่าบัญญัติแรงไว้มากไป กฎหมายอิตาลีเขา
บัญญัติไว้แต่เพียงสั้น ๆ
- ม.จ. สกลฯ - ตามที่ร่างมานี้ไม่ scientific
- พระยาลัดพลีฯ - ถ้าจะร่างอย่างกฎหมายอิตาลีจะหาคำให้เข้ากับ
คำฝรั่งได้หรือไม่
- พระยาอรรถการีย์ฯ - ควรเอาผิดตามมาตรานี้ต่อเมื่อใช้แขน ขา มือหรือ
นิ้ว ไม่ได้ตามปกติ เพราะมีบางนิ้วไม่ได้ใช้
- หลวงจำรูญฯ - ถ้าฟันนิ้ว แทนที่จะงอให้ได้อย่างคล่อง ๆ งอไม่
ได้ ก็เอาด้วยหรือ
- นายประมุขฯ - คิดว่าคำว่า “เสีย” ดี ศาลวินิจฉัยได้ง่าย
- พระยาอรรถการีย์ฯ - อย่างเสียนิ้วก้อยไม่น่าจะเป็นสาหัส
- นายประมุขฯ - เขาอาจเล็งถึงการอับอายภายหน้า อย่างคนนิ้ว
ด้วนเขาถือกันว่าไม่ดี
- ม.จ. สกลฯ - ถ้าจะเอาอย่างกฎหมายอิตาลีก็ใช้คำว่า “ถ้าการ
กระทำนั้นเป็นเหตุทุพพลภาพแก่อายุตนะภายในหรืออวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่ง” คำว่า “อายุตนะ

ภายใน” หมายถึง สิ่งที่รับ sense ได้ ส่วนคำว่า “ทุพพลภาพ” ข้างเจ้าแปลมาจาก permanent weakness

พระยาอรรถกรมย - ตามปทานุกรม อายตนะภายใน เป็นเครื่องติดต่อกับอายตนะภายนอก

พระยาอรรถการีย์ย - คำว่า “ทุพพลภาพ” จะชวนให้เข้าใจผิด รักที่จะให้เขียนแยกอย่างนี้

พระยาลัดพลีฯ - กฎหมายอาญาอินเดียก็แยกอย่างนี้เหมือนกัน

พระยาอรรถกรมย - หลายประเทศไม่มีมาตรานี้ แต่เขากำหนดโทษ

ความผิดฐานทำร้ายร่างกายอย่างสูง 10 ปี

นายประมุข - จะให้ศาลวินิจฉัยว่าจะสาหัสหรือไม่ จะยากสักหน่อย เวลานี้โทษสูงมาก

นายพิชาญฯ - กฎหมายสวีเดนละ systeme กับของเรา

พระยาลัดพลีฯ - ที่ใช้คำว่า “เสียอวัยวะ” นั้น ถ้านิ้วเท้าตัวไปสองนิ้ว จะเข้าไหม

พระยาอรรถการีย์ย - เข้าเหมือนกัน

พระยาลัดพลีฯ - เราจะไม่ให้เข้า

หลวงจ่าบุญฯ - เราอาจลดโทษขั้นต่ำลงได้ ลดลงเหลือ 6 เดือนก็

พอ อย่างทุพพลภาพเกินกว่า 20 วันก็ไม่มีอะไรที่มากนัก

พระยาอรรถการีย์ย - มี 2 วิธี คืออาจเอาไว้ทุกข้อ แต่ลดโทษขั้นต่ำให้ต่ำลง แต่เมื่อเราบัญญัติมาตรา 256 ให้เป็นบทลงโทษหนักขึ้นแล้ว ก็ควรจะมีโทษสูง

พระยาอรรถกรมย - โดยมากก็เข้าอยู่แล้ว แต่อย่างแทงท้องไม่เสียอวัยวะ

นายพิชาญฯ - เรื่องบาดเจ็บทุพพลภาพเกินกว่า 20 วันนี้

นายปาดูซ์โฮมาจากกฎหมายฝรั่งเศส

นายประมุข - ในเรื่องทุกข์เวทนาแล้วไม่เป็นไร แต่ทำงานไม่ได้โดยปกติเกินกว่า 20 วันนั้นมีมาก เพราะคนไม่อยากทำงานมากอยู่แล้ว

พระยาอรรถการีย์ย - ต้องถือเอาคำของแพทย์

พระยาอรรถกรมย - คำว่า “อวัยวะ” ดูเหมือนจะต้องเป็นสิ่งที่แยกได้ เช่น “หนัง” ไม่ใช่อวัยวะ

นายประมุข - คำว่า “อาตยนะ” หมายถึงกายได้เหมือนกัน

- ม.จ. สกลฯ - ถ้าจะร่างตามประมวลกฎหมายอาญาสวีสวีใช้คำว่า “ทำให้ขาดหายไปซึ่งส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกาย แขนหรือขา หรืออวัยวะสำคัญ หรือทำให้แขนหรืออวัยวะนั้นใช้การไม่ได้ หรือเป็นทุพพลภาพหรือโรคจิตต์ประจำตัว”
- ประธานฯ - คำว่า “ขาดหายไป” อาจทำให้นิวหลุดไปก็ได้
- นายประมุขฯ - ควรใช้คำว่า “ขาดหายไปซึ่งร่างกายส่วนใดส่วนหนึ่ง”
- หลวงจ่ารัฐฯ - ควรพิจารณาว่ากฎหมายสวีสวีหรือกฎหมายอิตาลี
- พระยาอรรถการีย์ฯ - ของเราน่าดีกว่า
- พระยาอรรถกรมฯ - ของเราคงเข้าใจได้ง่าย
- พระยาลัดพลีฯ - ถ้าเขียนอย่างกฎหมายอิตาลีคนจะอุทธรณ์ฎีกากันยุ่งว่าเป็นอวัยวะสำคัญหรือไม่
- พระยาอรรถกรมฯ - อะไรเป็นของสำคัญเราวินิจฉัยเสียเองโดยระบุลงไป
- พระยาลัดพลีฯ - มิฉะนั้นศาลจะวินิจฉัยเป็นหลักได้ก็นาน
- พระยาอรรถการีย์ฯ - ของเราถ้าเข้าข้อใดข้อหนึ่ง เป็นการทำให้ร่างกายเสียหายที่เดียว ถ้าเอาอย่างนี้จะได้พิจารณาทีละข้อ
- นายพิชาญฯ - ร่างกฎหมายฝรั่งเศสใช้คำว่า “ทำให้เสียหายแก่ร่างกาย integrity หรือสุขภาพในทางกายและทางใจ” โดยไม่ต้องระบุว่าจะรักษาว่า 20 วัน
- หลวงจ่ารัฐฯ - คิดว่าระบบนั้นดีกว่า เพราะระยะ 20 วัน เราไม่รู้ว่าคน suffer เมื่อใด ไปถือเอาเวลาเป็นเกณฑ์ ถ้าเราเอาความทุกข์ร้อนเสียหายเสียหายที่เดียวก็ดี
- ประธานฯ - บางคนมีความทนทานไม่เหมือนกัน
- พระยาอรรถกรมฯ - ที่ศาลใช้อยู่เป็นเรื่องทุกขเวทนาแก่กล้าเกินกว่า 20 วัน ไม่ใช่เรื่องทำงานไม่ได้โดยปกติเกินกว่า 20 วัน
- พระยาอรรถการีย์ฯ - ศาลไม่ฟังข้อเท็จจริงเพียงเท่านั้น
- ประธานฯ - คนไม่เหมือนกัน ผลอันเดียวกันบางคน 3 วันไปทำงานได้บางคนตั้ง 7 วัน
- นายประมุขฯ - ข้อสำคัญเรื่องทำงานไม่ได้เกินปกติ อย่างเป็นทางการเป็นผลที่เท่ากันเดียวไปทำนาไม่ได้เป็นสาเหตุ
- หลวงจ่ารัฐฯ - กฎหมายสวีสวีใช้คำว่า endanger the life

- นายประมุข - อย่างพระมหากษัตริย์และนายกรัฐมนตรีซึ่งเราใช้
คำว่า endanger the life เราจะให้กว้าง
- พระยาอรรถการีย์ฯ - เราไปแก้ข้อ 10 ได้ ปัญหาไม่ว่าจะร่างอย่างกฎ
หมายส่วหรือจะแยกเป็นข้อ (1) (2) (3) (4)
- นายประมุข - รักข้างแยกเป็นข้อ ๆ
- พระยาลัดพลีฯ - เราได้ใช้กันมาแล้ว ถ้ารวมกันเสีย ศาลจะต้อง
วินิจฉัยอีก
- พระยาอรรถการีย์ฯ - จะต้องอุทธรณ์ฎีกากันต่อไปจนกว่าจะได้หลัก
- พระยาอรรถกรมฯ - ถ้าเราเห็นอะไรที่บัญญัติไว้ในมาตรา 256 ไม่พอ
เราก็เติมลงไป
- พระยาอรรถการีย์ฯ - หรือเห็นอะไรมากเกินไปเราก็ตัดออก
- หลวงจ่าบุญฯ - ข้าพเจ้าไม่ชอบในแง่ที่ว่าใครมาเห็นประมวล
กฎหมายอาญาของเราจะรู้สึกร่างกายของเราหลายอย่าง
- นายประมุข - ถ้าใช้คำว่า "อวัยวะสำคัญ" จะเป็นปัญหาว่าอะไร
เป็น "อวัยวะ" "ละอะไร "สำคัญ"
- ม.จ. สกลฯ - อย่างทำต่อหนัง ถ้าทำ 1 ใน 3 ของร่างกายก็ต้อง
ตายเพราะทนความเจ็บปวดไม่ได้
- ประธานฯ - แม้จะมีอะไรที่ขาดไปก็ลงโทษตามมาตรา 254
ไม่เสียหายอะไร
- นายประมุข - อ่านรายงานการประชุมวาระที่ 1 เสนอที่ประชุม
และชี้แจงว่า "เสีย" ที่ประชุมหมายความว่า การตัดออกหรือใช้การไม่ได้ และคำว่า "นิ้ว" หมายถึง
ถึงนิ้วมือเท่านั้น
- หลวงจ่าบุญฯ - ควรเอาเรื่องอวัยวะสืบพันธุ์ไปไว้ในข้อ (1)
- พระยาลัดพลีฯ - นิ้วเท้าอย่าเอา
- พระยาอรรถการีย์ฯ - จะเอาไว้ด้วยก็ไม่สำคัญ เพราะโทษมีระยะยาว
- นายประมุข - ในวาระที่ 1 ได้พูดกันว่าคำว่าเสียอวัยวะสืบพันธุ์
จะหมายความว่าเสีย pleasure หรือหมายถึงการเสียการสืบพรรณ ที่ประชุมเห็นว่า
pleasure ไม่ใช่นโยบายของรัฐ ความมุ่งหมายอยู่ที่เอาโทษหนักกับการทำให้เสียพลเมือง
- หลวงจ่าบุญฯ - รัฐต้องสนับสนุนธรรมชาติ
- พระยาอรรถกรมฯ - จะเอานิ้วเท้าด้วยหรือ

- หลวงจำรูญฯ - ควรเอาด้วย เราจะลดโทษขั้นต่ำลงแล้ว
- พระยาอรรณกรมฯ - การทำให้เขา impotent จะเอาหรือไม่
- ประธานฯ - ควรเอาเหมือนกัน
- พระยาอรรณกรจารย์ฯ - คำว่า "เสีย" คำนี้หมายถึง permanent คือเสียไป
- เลย
- ประธานฯ - รายงานการประชุมกฎหมายอาญาวาระที่ 1 ว่า
- อย่างไร
- ประมุขฯ - ที่ประชุมเห็นว่าถ้าใช้คำว่า "ใช้ไม่ได้" จะหมายความว่าใช้ไม่ได้ชั่วคราว จึงให้ใช้คำว่า "เสีย" เพื่อให้หมายความถึงใช้ไม่ได้เด็ดขาด
- พระยาอรรณกรจารย์ฯ - impotent ใครจะบอกได้ว่าเสียเด็ดขาด อาจรักษาได้
- นายพิชานูฯ - ตามที่ร่างมานี้ยังขาดอยู่อีก กฎหมายอิตาลีใช้คำว่า "การเสียความรู้สึก" แต่ร่างมาตรา 256 ไม่มีเรื่องกระทำให้ไม่ได้กลืน อาจมีวิชาชีพซึ่งต้องการความรู้สึกในกลืน
- นายประมุขฯ - อย่างทำร้ายร่างกาย ตั้งจุมูกอาจยังอยู่ แต่ไม่ได้กลืน
- พระยาอรรณกรมฯ - ร่างนี้ยังบกพร่องอยู่ อย่างหุหนวกก็ไม่ได้บอกว่าหุหนวกกี่วัน อย่างตาบอดเราเข้าใจได้ว่าตาบอดเลย
- พระยาอรรณกรจารย์ฯ - หุหนวกแล้วดีขึ้นไม่ได้
- ม.จ. สกลฯ - "ตาบอด" อาจชั่วคราวก็ได้
- พระยาอรรณกรจารย์ฯ - อย่างทำให้ตาบอดโดยกระทำร้าย ตาคงไม่กลับคืนดี
- ม.จ. สกลฯ - อย่างดีที่ศีรษะอาจทำให้ตาบอดได้ และถ้ารักษาให้ดีอาจเห็นได้อย่างเก่า
- พระยาอรรณกรจารย์ฯ - ไม่เป็นไร ถ้าแพทย์บอกว่ารักษาหาย ศาลก็ลงโทษเบา
- พระยาอรรณกรมฯ - ในเรื่องกลืนจะเต็มลงไปไม่ได้ เพราะในที่นี้พูดแต่เรื่องเสียอวัยวะต่าง ๆ
- ม.จ. สกลฯ - ใช้คำว่า "ฆาณะประสาท" ได้

- นายประมุข - เอา (2) (3) (4) มารวมกันเสีย ใช้คำว่า “ตามอด
หูหนวก ลิ่นขาด หรือเสียฉานะประสาท”
ที่ประชุมเห็นชอบด้วย
- ม.จ. สกลฯ - อาจทำให้เสียความจำได้
- พระยาอรรถการีย์ฯ - การเสีย sexual feeling จะว่าอย่างไร คือ มี
อวัยวะสืบพันธุ์พร้อม แต่ feeling ขาดหายไป
- หลวงจำรูญฯ - อย่างจับเอาไปตอน
- พระยาอรรถกรมฯ - คำว่า “เสียอวัยวะสืบพันธุ์” ไม่กินถึงเสียความ
รู้สึก
- ประธานฯ - เท่าที่ร่างมาตอนยังไม่ผิดตามมาตรฐานนี้
- นายประมุข - ถ้าต่อนเป็นการทำให้ใช้ไม่ได้อย่างเด็ดขาด
- ม.จ. สกลฯ - ถ้าไม่ชอบว่า “อวัยวะ” ก็ใช้คำว่า “ความสามารถ
สืบพันธุ์”
- พระยาอรรถการีย์ฯ - จะเข้าใจว่าตัวเองเป็นคนสืบพรรณ
- พระยาลัดพลีฯ - ถ้าทำให้นมแพะไปจะว่าอย่างไร
- หลวงจำรูญฯ - อย่างทำกับของลับของหญิง ควรจะป้องกัน
เหมือนกันเพราะทำให้ชำรุดไป อย่างคนที่ข่มขืนชำเราหญิง เสร็จแล้วเอาไม้ดำเข้าไป
- ม.จ. สกลฯ - ไม่ควรจะเขียนกฎหมายโดยสมมติว่าผู้พิพากษา
ไม่มีความรู้
- พระยาอรรถกรมฯ - จะต้องสืบกันมากมาย
- ม.จ. สกลฯ - กฎหมายเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม
- นายประมุข - มีคนร้องว่าหลายคนอ่านกฎหมายไม่เข้าใจ
- หลวงจำรูญฯ - ข้าพเจ้าเห็นว่าจะบัญญัติมาตรฐานอย่างไรก็ไม่
เกี่ยวกับคนธรรมดา เพราะคนธรรมดาไม่รู้ว่าการทำร้ายร่างกายเขามีโทษ มาตรฐานนี้เป็นแต่
เพียงเพิ่มโทษให้หนักขึ้น
- นายประมุข - ของเก่าเขาใช้คำว่า “ให้เสียสิ่งซึ่งสำหรับเกิดพืช
พรรณ” อย่างไม่ตอนเขาก็เข้าใจ
- หลวงจำรูญฯ - แต่ถ้าเอาต้นฝืนแทงลงไปนของลับของหญิงยัง
ไม่เข้าใจ

นายพิชาญ	- คำว่า "emasculate" หมายความว่าถึงเอาสิ่งซึ่งทำให้เขาเป็นบุรุษออก
พระยาอรรถกรมย	- คือทำให้เสียความเป็นผู้ชาย
ม.จ. สกลย	- ตามปทานุกรมอังกฤษแปลว่าการตอนการทำให้ effeminate
หลวงจ่าบุญ	- จะใช้คำนั้นอย่างเอาดุ้นฟันแทงไปในของลับหญิงยังไม่เข้า
นายประมุข	- อาจเป็นส่าห้อยอย่างอื่น
พระยาอรรถการีย์ย	- ถ้าไปแก้ข้อ 10 ให้ดีก็จะพอไปได้ แต่เรื่องเดียวกันควรจะอยู่ด้วยกัน
หลวงจ่าบุญ	- การที่เราจะแจงเป็นข้อ ๆ ไปนั้นเราแน่ใจหรือว่าเราคิดถึงหมดแล้ว
นายพิชาญ	- emasculate ไม่หมายความว่าถึง castrate แต่หมายความว่าถึงทำให้เสียสิ่งสืบพืชพันธ์ทั้งหมด
หลวงจ่าบุญ	- "เสีย" หมายถึง render useless อย่างเอาดุ้นฟันทิ่มของลับหญิงไม่ใช่ทำให้ "เสีย"
พระยาลัดพลีย	- เอาเพิ่มโทษความผิดฐานทำร้ายร่างกายธรรมดาเป็น 3 ปี จะเป็นอย่างไร
พระยาอรรถกรมย	- ตัวอย่างของหลวงจ่าบุญ เข้าข้อ 10
นายประมุข	- นอกจากนี้ยังเข้าข้อธรรมดาด้วย
หลวงจ่าบุญ	- เราพูดกันว่าจะตัดข้อ 10 ออก
พระยาลัดพลีย	- กรณีอย่างนั้นมีน้อย
ม.จ. สกลย	- คำว่า "อวัยวะสืบพรรณ" อย่าไปนึกถึงของที่ปรากฏภายนอก ต้องนึกถึงของที่ปรากฏภายใน
พระยาอรรถกรมย	- ตามประมวลกฎหมายแพ่งฯ ถ้าทำธุระไม่ได้เขาฟ้องหย่าได้
พระยาอรรถการีย์ย	- ควรใช้คำว่า "เสียหรือทำให้บกพร่องซึ่งความรู้สึกประจำเพศ"
หลวงจ่าบุญ	- ข้อ (1) จะเอาอย่างกฎหมายอิตาลีไม่ได้หรือ
ม.จ. สกลย	- คำว่า "ความรู้สึกประจำเพศ" ไม่ดี

- พระยาอรรถการีย์ฯ - ควรใช้คำว่า “เสียหรือทำให้บกพร่องซึ่งความสามารถในการที่ยังให้เกิดพันธู์”
- นายพิชาญฯ - กฎหมายอิตาลีใช้คำว่า limb หรือ organ ในแอฟริกามีการตัดอวัยวะออกเพื่อไม่ให้มีความรู้สึกที่เดียว
- พระยาอรรถการีย์ฯ - คิดว่าร่างอย่างที่ร่างมานี้ดี แต่เติมคำว่า sexual feeling ลงไป
- หลวงจำรูญฯ - อย่างตัดนมจะเข้าหรือไม่
- นายพิชาญฯ - นมก็เป็น organ
- หลวงจำรูญฯ - ข้าพเจ้าเห็นว่าควรเอา
- พระยาอรรถการีย์ฯ - ถ้าเขียนข้อ 10 ให้ตีก็กินถึงนมได้ อย่างนมทำให้นมผู้ชายแห้งไปหน่อยไม่สำคัญอะไร
- พระยาอรรถกรมฯ - ประมวลกฎหมายแพ่งฯ ใช้คำว่า “ไม่สามารถจะอยู่ด้วยกันฉันท์สามีภริยาได้ตลอดกาล”
- ม.จ. สกลฯ - ถ้าจะร่างอย่างประมวลกฎหมายอาญาอิตาลีก็ใช้คำว่า “การใช้อวัยวะใดอวัยวะหนึ่งหรือความสามารถทำพันธู์เสียไป”
- นายพิชาญฯ - คำว่า “อวัยวะ” รวมถึง limb
- พระยาอรรถกรมฯ - เราจะบุลงไปอย่างที่ร่างแล้วใช้คำว่า “อวัยวะอื่น”
- หลวงจำรูญฯ - เอาไว้ข้อ (3) ใช้คำว่า “เสียการใช้อวัยวะใดอวัยวะหนึ่งหรือความสามารถทำพันธู์”
- พระยาอรรถการีย์ฯ - เราว่ามาเกือบหมดแล้ว
- ม.จ. สกลฯ - ไม่หมด อย่างทำให้ไตทำงานไม่ได้ก็ยังไม่เข้าอวัยวะต้องเป็นสิ่งรับอาหารหรือเครื่องหล่อเลี้ยงแล้วถ่ายไปได้ คือหมายความว่าต้องมี function อย่างใดอย่างหนึ่ง
- นายประมุขฯ - ข้อ (3) ควรใช้คำว่า “เสียไปซึ่งการใช้อวัยวะอื่นใดหรือความสามารถทำพันธู์”
- หลวงจำรูญฯ - ส่วนข้อ 1 ตัดคำว่า “อวัยวะสืบพันธู์” ออกได้เพราะเข้าข้อ (3)
- พระยาอรรถการีย์ฯ - ข้อ (3) เป็นการเสียไปซึ่งการใช้
- นายประมุขฯ - อย่างทำต่อไตซึ่งเป็นเครื่องกลั่นน้ำจะว่าอย่างไร

- พระยาอรรณการีรย์ - ความจริงหมายถึงเสียไปซึ่งประโยชน์ของอวัยวะ
ไม่ใช้การใช้
- นายประมุข - ข้อ (3) ควรใช้คำว่า "เสียไปซึ่งอวัยวะอื่นใดหรือ
ความสามารถทำพันธ์"
- พระยาอรรณการีรย์ - ควรใช้คำว่า "เสียอวัยวะอื่นใด..."
- นายประมุข - จะเข้าใจว่าอวัยวะถูกตัดขาด
- พระยาอรรณการีรย์ - ในข้อ 1 เรามีคำว่า "เสียแขน ขา ฯลฯ"
- นายประมุข - นั้นเป็นภาษาธรรมดา อย่าง "เสียความสามารถทำ
พันธ์" ไปไม่ได้
- ม.จ. สกลฯ - ควรใช้คำว่า "เสียอวัยวะอื่นใดหรือปราศจาก
ความสามารถทำพันธ์" ซึ่งหมายถึง
ที่ประชุมเห็นชอบด้วย ฉะนั้นร่างมาตรา 256 เท่าที่ตกลงไปแล้วจึงมีข้อ
ความดังนี้
- "ผู้ใดกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำร้าย
"(1) เสียแขน มือ เท้า นิ้ว หรืออวัยวะสืบพันธ์
"(2) ตาบอด หูหนวก ลิ่นขาด หรือเสียฆานะประสาท
"(3) เสียอวัยวะอื่นใดหรือความสามารถทำพันธ์....."
- หมดเวลาประชุม นัดประชุมคราวหน้าวันพฤหัสบดี ที่ 7 พฤษภาคม 2585
เวลา 14.00 น. ปิดประชุมเวลา 12.15 น.

คณะกรรมการกฤษฎีกา
รายงานการประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา
ครั้งที่ 309/168/2485
วันพฤหัสบดี ที่ 7 พฤษภาคม 2485

ผู้ที่มาประชุม คือ

(1) นายอุทัย แสงมณี	รองประธานอนุกรรมการ
(2) หลวงจำรูญเนติศาสตร์	กรรมการ
(3) นายประมุข สุวรรณศร	กรรมการ
(4) นายพิชาญ บุลง	กรรมการ
(5) พระยาลัดพลีธรรมประคัลภ์	กรรมการ
(6) พระยาเลขาภิบาลธรรมวิทักษ์	กรรมการ
(7) หม่อมเจ้าสกลวรรณกร วรวรรณ	กรรมการ
(8) พระยารรณกรมมุนต์ดี	กรรมการ
นายสายหยุด แสงอุทัย	ผู้จัดรายงาน
นายวิเชียร นุ่มนนท์	ผู้จัดรายงาน
นายนาวาเอก ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น.	ติตราษการที่อื่น
พระยารรณการีย์นิพนธ์	ติตราษการที่อื่น
นายเดือน บุนนาค	ติตราษการที่อื่น

เปิดประชุมเวลา 14.00 น.

โดยที่ประธานอนุกรรมการติตราษการที่อื่น นายอุทัย แสงมณี รองประธานอนุกรรมการ จึงเป็นประธาน

ประธานฯ กล่าวเปิดประชุมและขอให้ที่ประชุมพิจารณาร่างมาตรา 256 ต่อจากการประชุมคราวก่อน

.....

ม.จ. สกลฯ - ข้อ (6) คำว่า “รูปหน้าเสียโฉม” ไม่ดี ควรเอาคำว่า “เสียโฉมหน้า”

หลวงจำรูญฯ - ถ้าใช้คำว่า “โฉมหน้า” จะว่ามุ่งไปทางไหน

- นายประมุข - ในเรื่องนี้เคยมีปัญหาเถียงกันมาก คือจะหมายความเพียงผิวหรือรูปหน้า ภาษาอังกฤษใช้คำว่า Disfiguration มุ่งไปในทางรูปหน้า
- ม.จ. สกลฯ - เอาอย่างน้ำกรดสาดหน้าดำหมด จะเป็นอย่างไร
- นายประมุข - คนที่แปลเครื่องครัดก็ว่ารูปหน้าไม่เสียโฉม
- ม.จ. สกลฯ - เป็น Disfiguration
- หลวงจ่ารัฐฯ - แต่ภาษาไทยไม่เข้า นโยบายใหม่ควรจะเป็น
- “หน้าเสียโฉม” เอาคำว่า “รูป” ออก
- ม.จ. สกลฯ - คำว่า “เสียโฉม” เราเข้าใจแล้ว
- พระยาอรรถกรมฯ - “โฉม” ปทานุกรมแปลว่า “รูปร่าง, ทรวดทรง”
- ม.จ. สกลฯ - อย่างไรก็ดี คำว่า “รูป” ดัดออกได้ เพราะคำว่า “โฉม” ก็แปลว่า “รูป”
- หลวงจ่ารัฐฯ - เกรงว่า “เสียโฉม” จะเป็นเสียความสวยงามอย่าง
- ผู้หญิงไป
- ประธานฯ - ถ้าเราจะไม่เปลี่ยนนโยบายก็ควรเอาคำเก่า
- นายประมุข - อย่างเอาน้ำกรดสาดหน้า รักษาไม่หายจะเอาหรือไม่
- ม.จ. สกลฯ - ต้องเอาความเข้าใจในเวลานี้ และต้องปล่อยให้ผู้พิพากษาแปลเอาบ้าง
- หลวงจ่ารัฐฯ - ถ้าผู้พิพากษาเห็นว่าไม่ควรผิดตามมาตรานี้ แต่มาพบคำว่า “เสียโฉม” เข้าจะอีกอัก
- ม.จ. สกลฯ - คำว่า “เสียโฉม” แปลว่า ทำให้ความงามน้อยลง ถ้าจะต้องการ “หน้าเสียโฉม” ก็ใช้คำว่า “เปลี่ยนทรวดทรงหน้า”
- นายประมุข - ควรใช้คำว่า “เสียโฉมจนน่าเกลียด” เพราะเราเห็นว่าต้องถึงกับน่าเกลียดจึงควรเอาผิดตามมาตรานี้
- ประธานฯ - ต้องน่าเกลียดจึงควรเอาผิด
- นายประมุข - จะเอาแต่เพียง “เสียโฉม” ก็ได้ เพราะเราลดโทษลงไปแล้ว
- พระยาอรรถกรมฯ - เอาคำว่า “รูป” ออกดี เพราะเวลานี้ถ้าเป็นแผลใหญ่จริง ๆ แม้รูปหน้าจะยังดีอยู่ ศาลก็เอาผิดตามมาตรานี้
- ม.จ. สกลฯ - ควรใช้คำว่า “เสียโฉมของหน้าติดตัว”

- นายประมุข - จะเถียงได้ว่าในทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่แปลไม่
 ดิตตัว
- หลวงจ่าบุญ - เมื่อดิตตัวก็ผิดแล้ว ภายหลังจะแก้ไขให้หายก็ไม่
 เป็นไร
- ประธานฯ - ควรใช้คำว่า "เสียโฉมหน้าดิตตัว"
- พระยาอรรถกรมฯ - เกรงจะเข้าใจว่า "เสียรูปหน้า" ควรใช้คำว่า "เสีย
 โฉมที่หน้า" ปัญหามีคำว่า "เสียโฉม" เป็นคำ ๆ เดียวหรือสองคำ เห็นว่าเป็นคำเดียว
- ประธานฯ - จะต้องใช้คำว่า "ที่หน้า" ด้วยหรือ "โฉม" ที่อื่นมี
 หรือไม่ นอกจากที่หน้า
- พระยาอรรถกรมฯ - "โฉม" หมายความว่าสองอย่าง คือ เสียโฉมที่หน้า
 กับเสียรูปหน้า
- นายประมุข - คำว่า "เสียโฉมที่หน้า" ดีแล้ว
- หลวงจ่าบุญ - เอาไปไว้ข้อ (2) ได้
- นายประมุข - ไม่อยากเอาไปไว้ข้อ (2) เพราะข้อ (2) เป็นเรื่อง
 อายตนะ
- ที่ประชุมตกลงให้ใช้คำในอนุมาตรา (4) ว่า "(4) หน้าเสียโฉมดิตตัว"
-
- ปิดประชุมเวลา 16.10 น.

คณะกรรมการกฤษฎีกา
รายงานการประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา
ครั้งที่ 310/169/2485
วันศุกร์ ที่ 8 พฤษภาคม 2485

ผู้ที่มาประชุม คือ

(1) นายอุทัย แสงมณี	รองประธานอนุกรรมการ
(2) หลวงจำรูญเนติศาสตร์	กรรมการ
(3) นายประมุข สุวรรณศร	กรรมการ
(4) นายพิชาญ บุลง	กรรมการ
(5) พระยาลัดพลีธรรมประคัลภ์	กรรมการ
(6) พระยาเลขาภิธรรมวิทักษ์	กรรมการ
(7) หม่อมเจ้าสกลวรรณกร วรวรรณ	กรรมการ
(8) พระยารรภกรมมุนต์ดี	กรรมการ
นายสายหยุด แสงอุทัย	ผู้จัดรายงาน
นายวิเชียร นุ่มนนท์	ผู้จัดรายงาน
นายนาวาเอก ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น.	ติตราชการที่อื่น
พระยารรภการีย์นิพนธ์	ติตราชการที่อื่น
นายเดือน บุนนาค	ติตราชการที่อื่น

เปิดประชุมเวลา 14.00 น.

โดยที่ประธานอนุกรรมการติตราชการที่อื่น รองประธานอนุกรรมการ จึงเป็นประธาน

ประธานฯ กล่าวเปิดประชุมและขอให้ที่ประชุมพิจารณาร่างมาตรา 256 ต่อจากที่ประชุมคราวก่อน

.....

หลวงจำรูญฯ - ในคราวที่แล้ว เราได้พูดกันว่า ถ้าแก้ข้อ (10) ให้ดี บางที่จะตัดข้อ (9) ออกได้

พระยาลัดพลีฯ - ตัดออกยาก เพราะข้อ (10) เป็นเรื่องทำให้ทุกขเวทนาเกิน 20 วัน ส่วนข้อ (9) ต้องประจำตัว

นายประมุข - เราได้พูดกันว่า คำว่า “พยาธิ” ไม่ถูก เพราะหมายถึงตัวเชื้อโรค คือตัวพยาธิ แต่ก่อนนี้ที่เขียนไว้เช่นนั้น เพราะการแพทย์ยังไม่เจริญ เป็นอะไร ๆ ก็ว่าเป็นโรค เวลานี้เราว่าลำไส้พิการ ฯลฯ อาจจะใช้คำว่า “เป็นโรค” หรือทำอะไรทำนองนี้

ม.จ. สกลฯ - ในที่สุดข้าพเจ้าเห็นว่าควรใช้คำว่า “ทุพพลภาพ หรือป่วยเจ็บ” เพราะถ้าใช้คำว่า “เสียสุขภาพ” จะกว้างไป

นายพิชาญ - ตามกฎหมายอิตาลี ถ้าไม่สามารถไปทำงานได้เกินกว่า 40 วัน ถือว่าเป็นสาหัส ซึ่งเป็นการง่ายต่อการวินิจฉัย

หลวงจ่ารัฐฯ - ข้าพเจ้าได้เคยพูดว่า ข้อ (10) จะควรตัดออกไปหรือไม่ เพราะข้อ (10) เวลานี้ฟุ่มเฟือยเหลือเกิน โทษตามมาตรา 254 ถึงจำคุก 2 ปี ควรตัดข้อ (10) ออกและจะไปเพิ่มโทษมาตรา 254 เป็น 3 ปี ก็เป็นการสมควร

นายพิชาญ - ข้อ (10) มีตัวอย่างอยู่ในกฎหมายอิตาลีและกฎหมายฝรั่งเศส ถ้าทำนตัดออกก็ต้องบัญญัติอย่างกฎหมายสวิส

ประธานฯ - เมื่อคราวที่แล้ว ข้าพเจ้าก็เห็นว่า “20 วัน” ไม่ควรบัญญัติไว้

หลวงจ่ารัฐฯ - ข้อ (10) ถ้าไปเทียบกับตาบอด หูหนวก รู้สึกว่าใกล้เคียงเหลือเกิน

พระยาอรรถการีย์ฯ - ข้าพเจ้ามีความรู้สึกอย่างนั้น แต่ขอให้นึกถึงทางเสียเพราะในเรื่อง 20 วัน เป็นข้อพิจารณาของศาลเสมอ ถ้าเอาออก ผลในข้อนี้ก็เสียไป เพราะเมื่อไม่เขียนไว้ก็จะไม่สืบกันและศาลก็จะไม่เอาใจใส่

หลวงจ่ารัฐฯ - บางเรื่องข้าพเจ้าเห็นด้วยกับพระยาอรรถการีย์ฯ ว่าควรใส่ไว้เพื่อเป็นเครื่องนำทางของศาล แต่ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าอัยการต้องสืบเพื่อเป็นเครื่องนำทางแก่ศาลอยู่แล้ว

พระยาอรรถการีย์ฯ - การฟ้องตามมาตรานี้เป็นประจำ ถ้าเอาออกจะเป็นผลเสียคือ ผู้ถูกประทุษร้ายไม่ได้รับการทดแทน

นายประมุข - ยังมีเรื่องประมาทอีก คือ เอาโทษความผิดฐานประมาททำให้บาดเจ็บสาหัส ถ้าไม่มีข้อนี้ การกระทำนั้นก็เป็นที่เพียงพอโทษ

หลวงจ่ารัฐฯ - ถ้าคิดถึงแง่ฟุ่มเฟือย เป็นฟุ่มเฟือยเหลือเกิน ประมวลกฎหมายอาญาอื่น ๆ ไม่มีเรื่อง 20 วัน

พระยาอรรถการีย์ฯ - กฎหมายควรให้ทางไว้บ้าง

นายประมุข - ข้อสำคัญมีในเรื่องประมาททำให้บาดเจ็บสาหัส

- พระยาลัดพลี - ถ้าวิชาการแพทย์ดี แขนขาก็ไม่เสีย แต่ถ้ามีข้อ
(10) ไขว้และได้รับทุกขุทรมานหรือทำงานไม่ได้ก็เข้า การกระทำที่เข้าข้อนี้มีมาก
- พระยาอรรธการีรย์ - ข้อนี้ใช้มาก
- นายประมุข - ถ้ามีข้อนี้ไว้ ประมาทชนคนขาคักจะไม่ใช้ความ
ผิดลหุโทษ ถ้าไม่มีข้อนี้จะเป็นความผิดฐานลหุโทษไป
- ประธานฯ - ทำไมต้องกำหนดไว้ 20 วัน
- นายประมุข - เขาคงคิดถึงกำหนดเวลาที่กระดุกต่อกันติดเป็น
เวลา 20 วัน
- หลวงจ่าบุญ - นายปาดูซ์ ไปร่างกฎหมายจีนก็ไม่เอา 20 วัน
- นายพิชาญ - กฎหมายอินเดียเอามาจากกฎหมายฝรั่งเศส และ
มีเรื่อง 20 วัน
- พระยาอรรธการีรย์ - ความไม่ดีของข้อนี้ข้าพเจ้าเห็นด้วย แต่เราใช้กัน
มานาน
- ประธานฯ - ถ้าหมอไปกะ 19 วัน ก็ไม่เข้า
- พระยาอรรธการีรย์ - กรณีโดยมากเมื่อ 20 วันแล้วยังไม่หาย ซึ่งไม่ต้อง
อาศัยแพทย์ในวันเผชิญสืบ จะเห็นนอนอยู่ที่โรงพยาบาล
- หลวงจ่าบุญ - โดยมาก จำเลยรับสารภาพ
- พระยาอรรธการีรย์ - จำเลยจะรับสารภาพนอกเหนือความรู้ของจำเลย
ไม่ได้ คำรับสารภาพของจำเลยจะฟังได้เฉพาะสิ่งที่เกี่ยวกับการกระทำของจำเลยเท่านั้น อย่าง
ข้อเท็จจริงที่ว่ามีการรับสินบนหรือไม่ ฟังตามคำรับของจำเลยไม่ได้
- หลวงจ่าบุญ - ถึงเรื่องรับสินบนข้าพเจ้าก็เห็นว่าจำเลยรับได้
- พระยาอรรธการีรย์ - ศาลต้องมองไปในแง่ความยุติธรรมแก่จำเลย
- พระยาอรรถกรมฯ - ถ้าจำเลยว่าจำเลยได้ไปเยี่ยมเอง 20 วัน ผลยังไม่
หาย ยังทำงานไม่ได้ก็ฟังได้
- พระยาเลวณิษฯ - บาดเจ็บถึงสาหัสหรือไม่เป็นข้อเท็จจริง
- พระยาอรรธการีรย์ - จำเลยรู้เมื่อใดว่าเจ้าทุกข์ทนนทุกขเวทนา
- หลวงจ่าบุญ - จำเลยรับได้ นอกจากศาลจะสงสัย
- พระยาอรรธการีรย์ - จำเลยรับได้ว่าแทงเขาจริงหรือไม่เท่านั้น ไม่อย่าง
นั้นเท่ากับโจทก์อ้างจำเลยเบิกความได้

- นายประมุข - อย่างจำเลยรับว่าได้ยิงเขาจริง และเขาตาย ฟังได้
ใหม่
- พระยาอรรถการีย์ฯ - ในเรื่องนั้นไม่มีปัญหา เพราะเป็นองค์ของความ
ผิด เมื่อรับว่าทำผิดตามฟ้องก็เท่ากับรับในข้อตายด้วย
- หลวงจำรูญฯ - คำรับของจำเลยยอมฟังได้ เว้นแต่ศาลจะสงสัย
จึงใช้คำรับนั้นยันจำเลยไม่ได้
- พระยาลัดพลีฯ - ม.จ. สกลฯ เสนอคำว่า "ป่วยเจ็บ" จะใช้คำว่า
"ป่วยเจ็บตลอดชีวิตได้หรือไม่"
- นายประมุข - ถ้าตัดข้อ (10) ออก ก็จะต้องเอาระบบอื่นมาแทน
คือมีระบบ 20 วัน ซึ่งมีอยู่ในกฎหมายฝรั่งเศส อินเดีย อียิปต์ และอิตาลี แต่มีระบบของ
เยอรมันและสวิสซึ่งปล่อยให้ศาลพิจารณาว่า Serious หรือ Grievous หรือไม่ ทั้งนี้ดูว่า
ความเสียหาย Grievous หรือไม่ ที่จริงเมื่อบัญญัติว่าทุกข์ทรมานเกินกว่า 20 วันหาย ก็เท่ากับ
Grievous นั่นเอง
- หลวงจำรูญฯ - จะบัญญัติอย่างกฎหมายสวิส ผลในทางปฏิบัติ
ยอมอยู่ที่แพทย์ผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งจะแสดงว่า Grievous หรือไม่ เพราะศาลไม่อยู่ในฐานะที่จะรู้ได้
- พระยาอรรถการีย์ฯ - ถ้าบัญญัติเช่นนั้น เราอาจฟ้องคนที่ไม่ควรฟ้อง
หลายคน เมื่อพนักงานสอบสวนเห็นว่าสาหัส
- หลวงจำรูญฯ - การมีหลักที่ไม่แน่นอนดีกว่าจับหลักไม่ได้เลย และ
เมื่อฟ้องว่าประมาททำให้สาหัสแล้ว ภายหลังปรากฏว่าไม่สาหัส ก็เป็นความผิดพลาดโทษไป
- นายประมุข - จะเป็นเหตุให้ผู้ต้องหาถูกขัง
- หลวงจำรูญฯ - ต้องให้พนักงานสอบสวนใช้ดุลพินิจ
- พระยาอรรถการีย์ฯ - ดุลพินิจไม่ควรให้ในกรณีที่ว่าควรฟ้องในรูปไหน
- พระยาอรรถกรมฯ - อย่างคน ๆ หนึ่ง ถูกรถสามล้อชน ตำรวจเห็นว่า
เป็นกรณีเล็กน้อย จึงไปเปรียบเทียบปรับไม่กี่บาท ครั้นไปถึงโรงพยาบาลปรากฏว่ากล้ามเนื้อ
ขาขาด ต้องรักษาตั้งเดือน
- พระยาอรรถการีย์ฯ - ที่กำหนดไว้ 20 วัน ก็เป็นผลธรรมดาซึ่งจะต้องมี
การเหลื่อมล้ำกันบ้าง
- นายประมุข - เราจะลดโทษขั้นต่ำลงไป ผลร้ายก็ค่อยยังชั่ว
- พระยาอรรถกรมฯ - สาหัสควรจะเอานอนแหวอยู่ 20 วันจริง ๆ แต่จะ
วางหลักอย่างไรก็เป็นดุลพินิจของศาล

- หลวงจ่ารัฐฯ - กฎหมายอิตาลีเขาบัญญัติถึงอันตรายแก่ชีวิต ไม่
เอานอนแค้นเฉย ๆ
- พระยาอรรถการีย์ฯ - ถ้าแผลหายแน่ ๆ แต่ได้รับทุกข์เวทนานระหว่างนั้น
เช่น คนทำร้ายข้าพเจ้า ทำให้ใช้นัยน์ตาไม่ได้เกินกว่า 20 วัน ควรจะเอาเหมือนกัน
- พระยาลัดพลีฯ - ทุกขเวทนากล้าเกิน 20 วัน ไม่เคยพบ เพราะจะ
ไปร้องไวย ๆ อยู่ตลอดไปได้หรือ
- พระยาอรรถการีย์ฯ - ที่เขาเขียนเอาโทษมากน้อย เขาคิดถึงการทด
แทน
- นายพิชาญฯ - ความเจ็บไม่ควรเป็นข้อสำคัญ ควรจะเอาทำงาน
ไม่ได้ตามปกติ
- พระยาอรรถการีย์ฯ - บางที่เจ็บจริง แต่ยากจนจึงต้องไปทำงาน
- หลวงจ่ารัฐฯ - ที่ใช้คำว่า "ประกอบอาชีพไม่ได้" นั้น อย่างรับจ้าง
พรวนดิน ถูกทำร้าย พรวนดินไม่ได้ แต่อาจหากินทางอื่นได้ ไม่ควรเอา
- พระยาอรรถการีย์ฯ - ถ้าใช้คำว่า หากินไม่ได้ จะเกินไป อาจสืบว่าไปที่
สำนักงานหางานแล้วแต่หางานไม่ได้
- นายพิชาญฯ - อย่างคนที่ถูกทำร้ายแล้วเขียนหนังสือไม่ได้ ควร
จะเอาเหมือนกัน ถึงจะไม่มีอาชีพในทางเขียนหนังสือ
- ม.จ. สกลฯ - ควรเอาการทำงานไม่ได้อย่างปกติ
- พระยาอรรถการีย์ฯ - ที่เขาเอาโทษหนักเป็นหลักทดแทนซึ่งสำคัญ
เหมือนกัน เพราะทำให้ไม่มีการแก้แค้นกัน
- หลวงจ่ารัฐฯ - ถ้าจะเอาความรู้สึกของผู้ถูกประทุษร้ายเอง ต้อง
ประหารชีวิตจึงจะพอใจ ปัญหาถืออยู่ว่าเราจะเอา 40 วันหรือ 20 วันอย่างกฎหมายอิตาลี
- พระยาเลวณิศฯ - ถ้าจะลดโทษขั้นต่ำเหลือ 6 เดือนก็เอา 20 วันไว้ได้
- พระยาอรรถกรมฯ - ควรจะลดกำหนดวันลง เพราะเวลานี้รักษาแผลได้
ง่าย
- ประธานฯ - จะลดลงเหลือ 15 วัน จะเป็นอย่างไร
- หลวงจ่ารัฐฯ - อิตาลี แพทย์ของเขาดีกว่าแพทย์ของเรา ยังเอา
20 วัน
- นายพิชาญฯ - กฎหมายอื่น ๆ ใช้คำว่า Ordinary Pursuit

พระยาอรรถการีย์ฯ - ไม่ควรเอาอาชีพ ไม่อย่างนั้นคนไม่มีงานทำ ก็ไม่มีทางทำให้ขาดเจ็บสาหัสได้ คิดว่าต้องมีบัญญัติอย่างไรให้เหมือนกัน

นายประมุขฯ - คนทำนาไปทำนาไม่ได้ แต่ก็ทำงานอย่างอื่นได้ ศาลฎีกาก็ว่าสาหัส

ม.จ. สกลฯ - ควรใช้คำว่า “ไม่สามารถประกอบกิจวัตร”

พระยาอรรถการีย์ฯ - เขาไม่ได้หมายความว่าถึงประกอบกิจวัตรไม่ได้

นายประมุขฯ - ถ้าใช้คำว่า “วัตร” ไม่เฉพาะแต่งงาน อย่างกลางคืน

เคยสวดมนต์ก็ถือว่าเป็นกิจวัตร

พระยาอรรถกรมฯ - ควรใช้คำว่า “ประกอบไม่ได้โดยปกติ”

หลวงจ่าบุญฯ - อย่างขัดยอกก็เข้าเหมือนกัน

ม.จ. สกลฯ - ควรใช้คำว่า “ประกอบการทำงานโดยปกติไม่ได้”

พระยาอรรถการีย์ฯ - ควรใช้คำว่า “ประกอบการทำงานตามปกติไม่ได้”

ม.จ. สกลฯ - ควรใช้คำว่า “ประกอบการทำงานประจำไม่ได้” ก็ได้

หลวงจ่าบุญฯ - แต่อย่างการเรียน ไม่ใช่การทำงาน

พระยาเลขาวิชฯ - เป็นการทำงานเหมือนกัน

นายประมุขฯ - ใช้คำว่า “กิจการ” จะได้หรือไม่

ม.จ. สกลฯ - คำว่า “กิจการ” กฎหมายเก่าตรงกัน Business

ควรใช้คำว่า “ประกอบกรณียกิจตามปกติไม่ได้”

พระยาลัดพลีฯ - ดี คือตามแต่จะทำได้

ประธานฯ - ถ้าใช้คำนั้นก็กินหมด

นายพิชาญฯ - จะกว้างเกินไป

หลวงจ่าบุญฯ - อย่างเจ้าทุกข์ว่าเคยย่องเบา ถูกทำร้ายขาลอยย่อง

เบาไม่ได้จะว่าอย่างไร

ม.จ. สกลฯ - คำว่า “กรณียกิจ” หมายถึง กิจที่ควรทำ

พระยาลัดพลีฯ - อย่างนักเรียนจะถือว่าประกอบกรณียกิจหรือไม่

พระยาเลขาวิชฯ - ถือว่าประกอบกรณียกิจเหมือนกัน เพราะอาจสืบ

ไม่ได้

ม.จ. สกลฯ - ควรใช้คำว่า “ทุพพลภาพหรือป่วยเจ็บด้วยอาการ

ทุพพลภาพเกินกว่า 20 วัน หรือประกอบกรณียกิจไม่ได้เกินกว่า 20 วัน เพราะความ

ทุพพลภาพหรือความป่วยเจ็บ”

- หลวงจ่าบุญ - ควรใช้คำว่า "กรณีกิจตามปกติ" ส่วนคำว่า "เพราะความทุพพลภาพหรือความเจ็บป่วย" ควรตัดออกได้
- นายประมุข - อาจทำงานไม่ได้เพราะเหตุอื่น เช่น เจ้าหน้าที่หลงไปว่าเป็นการวิวาทจึงจับเอาตัวมาขังไว้ เลยไปทำงานไม่ได้
- พระยาอรรถการีย์ - ข้าพเจ้าไม่แปลเช่นนั้น
- หลวงจ่าบุญ - อย่างมีอาชีพเป็นนางแบบ ถูกเขาฟันที่หน้าต้องเอาอะไรปิดไว้เลยไปเป็นนางแบบไม่ได้ จะเข้าหรือไม่
- นายประมุข - อย่างนั้นเรียกว่าเพราะความป่วยเจ็บได้ แต่อย่างอื่นเช่นเป็นเหตุให้ตำรวจเข้าใจผิดเลยถูกขัง จะเข้าเหมือนกัน
- พระยาอรรถการีย์ - เห็นจะไม่ต้องกลัวเช่นนั้น เพราะเป็นการแปลเกินกว่าเหตุ
- หลวงจ่าบุญ - อย่าง ก. ทำร้าย ข. ตำรวจนี้กว่าวิวาทเลยจับ ข. ไปขังทำงานไม่ได้ก็จะเข้า
- พระยาอรรถกรมฯ - ถ้าดูฉบับภาษาอังกฤษจะเห็นว่าไม่มีบัญญัติว่าเพราะอะไรเลย
- พระยาอรรถการีย์ - ควรใช้คำว่า "ทุพพลภาพหรือป่วยเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนาเกินกว่า 20 วัน หรือไม่ถึงเช่นนั้น แต่ทำให้ประกอบกรณีกิจตามปกติไม่ได้เกิน 20 วัน
- หลวงจ่าบุญ - จะเข้าใจว่าต้องทุกขเวทนา แต่ไม่ถึง 20 วัน
- พระยาอรรถกรมฯ - อย่างถูกจับจะต้องถือว่าไม่ใช่เหตุที่ทำร้าย
- หลวงจ่าบุญ - ตัดคำว่า "เพราะความทุพพลภาพหรือความเจ็บป่วย" ออกได้เพราะศาลแปลได้
- พระยาอรรถการีย์ - ถ้านายประมุขเป็นห่วงก็ใช้คำว่า "ประกอบกรณีกิจตามปกติ ไม่ได้เกินกว่า 20 วัน หรือทุพพลภาพหรือป่วยเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนาเกินกว่า 20 วัน"
- นายประมุข - ใช้คำว่า "ทุพพลภาพหรือป่วยเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนาเกินกว่า 20 วัน หรือทุพพลภาพหรือป่วยเจ็บจนประกอบกรณีกิจตามปกติไม่ได้เกินกว่า 20 วัน"

- หลวงจํารูญฯ - ควรใช้คำว่า "ทุพพลภาพหรือป่วยเจ็บด้วยอาการ
ทุกขเวทนาเกินกว่า 20 วัน หรือจนประกอบกรณียกิจตามปกติไม่ได้เกินกว่า 20 วัน"
ที่ประชุมเห็นชอบด้วยหลวงจํารูญฯ
- นายประมุขฯ - ถ้าอย่างนั้นแล้ว ข้อ (9) ก็เอาออกได้
- หลวงจํารูญฯ - อาจทำงานได้และทุกขเวทนามาก็ไม่กล้า แต่ติดตัว
ไปจนตลอดชีวิต
- พระยาลัดพลีฯ - อย่างเอาวันโรคไปใส่ ทำให้เป็นวันโรค
- นายประมุขฯ - เราเอาคำว่า "กล้า" ออกแล้ว
- ประธานฯ - ควรเอาข้อ (9) ไว้
- หลวงจํารูญฯ - เอาไว้ แต่เปลี่ยนถ้อยคำ ใช้คำว่า "ทุพพลภาพ
หรือป่วยเจ็บไปจนอาจตลอดชีวิต"
- พระยาอรรถกรมฯ - เราเคยใช้คำว่า "ติดตัว"
- ม.จ. สกลฯ - ควรใช้คำว่า "เรื้อรัง"
- หลวงจํารูญฯ - ควรใช้คำว่า "เรื้อรังซึ่งอาจเป็นเช่นนั้นจนตลอด
ชีวิต"
- พระยาอรรถการีย์ฯ - เอาระยะเวลามาต่อกับคำว่า "ป่วยเจ็บ" ดูอย่างไร
อยู่
- หลวงจํารูญฯ - ควรเอาข้อ (9) มาเป็นข้อ (10)
- พระยาอรรถการีย์ฯ - เราดูความสำคัญมากกว่า
- หลวงจํารูญฯ - ข้อ (1) นี้ขาดนิดเดียวสู้ข้อ (9) ไม่ได้
ที่ประชุมตกลงให้ใช้คำในข้อ (9) ว่า "ทุพพลภาพหรือป่วยเจ็บเรื้อรัง ซึ่งอาจ
ถึงตลอดชีวิต"
- พระยาลัดพลีฯ - พรรคท้ายควรใช้คำว่า "มีความผิดฐานทำร้ายร่างกาย
สาหัส"
- นายประมุขฯ - ต่อไปเราจะใช้คำว่า "สาหัส" อีก
- พระยาอรรถการีย์ฯ - ใช้คำว่า "บาดเจ็บสาหัส" ได้ เพราะเรายืมคำนี้ไป
ใช้ที่อื่นอีกและเราอาจแก้คำตอนต้นได้โดยใช้คำว่า "ผู้ใดทำร้ายร่างกายเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำ
ร้ายมีบาดเจ็บสาหัส คือ..."
- ม.จ. สกลฯ - ควรใช้คำว่า "จนเป็นอันตรายสาหัส"
- หลวงจํารูญฯ - ใช้คำว่า "อันตราย" ดีกว่า "บาดเจ็บ"

พระยาอรรถการีย์ฯ - คิดว่าใช้คำว่า “บาดเจ็บสาหัส” ในมาตรานี้ได้ เพราะเราใช้เฉพาะมาตรานี้เท่านั้นเอง ไม่ได้ใช้คำว่า “บาดเจ็บ” ในมาตรา 254 ด้วย

พระยาอรรถกรมฯ - อย่างทำให้เสียความสามารถสืบพันธุ์ ไม่ใช่บาดเจ็บ

หลวงจ่าบุญฯ - ควรใช้คำว่า “เป็นอันตรายถึงสาหัส”

พระยาอรรถการีย์ฯ - ใช้คำว่า “ผู้ใดทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำร้ายมีอันตรายถึงสาหัส” คือ

หลวงจ่าบุญฯ - ถ้าร่างเช่นนั้น จะทำให้เข้าใจว่า มีอันตรายถึงสาหัสนอกจากมาตรานี้ก็ ควรใช้คำดันท้ายว่า “มีความผิดฐานทำร้ายร่างกายมีอันตรายสาหัส”

พระยาอรรถการีย์ฯ - ถ้าจะให้ชัดเจนทีเดียว ควรแยกร่างมาตรานี้ออกเป็นสองวรรค วรรคแรกใช้คำว่า “ผู้ใดกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำร้ายได้รับอันตรายสาหัส มีความผิดต้องระวางโทษ.....” และมีวรรคสองใช้คำว่า “อันตรายสาหัสคือ (1)(2).....”

หลวงจ่าบุญฯ - ดีและมาตราอื่นๆไม่ต้อง Refer ถึงมาตรานี้ก็ได้

.....

ปิดประชุมเวลา 12.05 น.

คณะกรรมการกฤษฎีกา
รายงานการประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา
ครั้งที่ 338/268/2485
วันอังคาร ที่ 21 กรกฎาคม 2485

ผู้ที่มาประชุม คือ

(1)	นายจำรูญ โปสยานนท์	กัมการ
(2)	นายประมุข สุวรรณสร	กัมการ
(3)	นายพิชาญ บุลง	กัมการ
(4)	นายเยี่ยม เลขะวนิช	กัมการ
(5)	นายวงศ์ ลัดพลีธัมประคัลภ์	กัมการ
(6)	หม่อมเจ้าสกลวรรณกร วรวรรณ	กัมการ
(7)	นายสิทธิ จุณนานนท์	กัมการ
(8)	นายอัทกรม ศรียาภย	กัมการ
	นายหยุด แสงอุทัย	ผู้จัดรายงาน
	นายวิเชียร นุ่มนนท์	ผู้จัดรายงาน
	นายนาวาเอก ถวัลย์ ขำรังกาวาสวัสดิ์ ร.น.	ติตราชการที่อื่น
	นายอุทัย แสงมณี	ติตราชการที่อื่น
	นายเดือน บุณนาค	ติตราชการที่อื่น

เปิดประชุมเวลา 10.00 นาฬิกา

โดยที่ประธานอนุกรรมการและรองประธานอนุกรรมการติตราชการที่อื่น ที่ประชุม
จึงลงมติให้นายวงศ์ ลัดพลีธัมประคัลภ์ เป็นประธาน

ประธานฯ กล่าวเปิดประชุมและขอให้ที่ประชุมพิจารณาร่างมาตรา 270 ทวิ
ซึ่งผู้จัดรายงานยกร่างเสนอมาดมติดของที่ประชุม ซึ่งมีข้อความว่า “ผู้ใดเพื่อเอาสินไต่”

“ (1) เอาตัวเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีไป

“ (2) เอาตัวบุคคลอายุกว่าสิบสามปีไป โดยใช้อุบายหลอกลวงหรือโดยขู่เข็ญ
ด้วยประการใด ๆ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจอื่น
ใด

“ (3) หน่วงเหนี่ยวหรือกักขังบุคคลใด

“มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงห้าพันบาท

“ถ้าความผิดดังกล่าวมาในวักก่อนแปนเหตุให้ผู้ถูกเอาตัวไปหรือผู้ถูกหน่วงเหนี่ยวหรือถูกกักขังนั้นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิตหรือยี่สิบปี”

“ถ้าแปนเหตุให้ถึงแก่ความตาย หรือกะทำโดยทรมาน หรือโดยทารุนโหดร้าย แปนเหตุให้รับอันตรายแก่กายหรือใจ ผู้กระทำต้องระวางโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต”

หม่อมเจ้าสกลฯ	-	ควนใช้คำว่า “เพื่อสินไถ่”
นายสิทธิฯ	-	คำว่า “เพื่อสินไถ่” ไม่ได้ควม หย่างจะใช้คำว่า “เพื่อวางวัน” ไม่ได้ควม
ประทาน	-	หย่างใช้คำว่า “เพื่อสินไถ่” เราก็เข้าใจได้
หม่อมเจ้าสกลฯ	-	มีคำว่า “เอา” หลายคำควนใช้คำว่า “เพื่อรับสินไถ่” หรือ “เพื่อได้มาซึ่งสินไถ่”
นายสิทธิฯ	-	ถ้าใช้คำว่า “เพื่อได้มา” จะไม่มุ่งถึงเจตนาของผู้กะทำผิด คำว่า “เอา” สแดงว่ามี “เหตุจงใจ”
ประทาน	-	มีคำว่า “เอา” มากเหลือเกิน
หม่อมเจ้าสกลฯ	-	ทำไมถ้าใช้คำว่า “เพื่อ” จึงต้องมีกิริยาหยู่ข้างหลังเสมอจะใช้คำว่า “เพื่อ” ประกอบกับคำนามก็ได้
นายอัครมฯ	-	ดัวบทเดิมการใช้คำว่า “เพื่อสินไถ่” เหมือนกัน
ประทาน	-	“เพื่อสินไถ่” สแดงกิริยาหยู่ในตัวแล้ว
นายประมุฯ	-	แปนปัญหาว่า คำว่า “เพื่อสินไถ่” เข้าใจได้ไหม คือถ้าใช้คำว่า “เพื่อสินไถ่” จะมีทางเข้าใจผิดได้ไหม
นายจรรูญฯ	-	เห็นจะไม่เข้าใจผิด
นายประมุฯ	-	ถ้าไม่เข้าใจผิด เอาออกดีกว่า
ประทาน	-	ถ้าจะใช้คำกิริยาด้วยก็ใช้คำว่า “เพื่อได้มาซึ่ง.....”
นายจรรูญฯ	-	จะยาวไป
		ที่ประชุมเห็นว่า วักแรกควนใช้คำว่า “เพื่อสินไถ่”
นายเยี่ยมฯ	-	คำว่าไป ในข้อ (1) หยู่ไกลไป ควนใช้คำว่า “เอาตัวไปซึ่งเด็ก.....”

- นายประมุข - ตามที่ร่างมานี้ภาษาไทยดีแล้ว
- นายพิชาญ - คำว่า "ransom" แสดงว่าจะมีการคืนตัวบุคคลให้
- หม่อมเจ้าสกลฯ - ภาษาไทยเรียกว่า "ค่าไถ่" ใช้กันมากในสมัยมี
- ทาสซึ่งในกรณีนั้นคนเป็นวัตถุ ไม่ใช่ "คน"
- นายเยี่ยมฯ - เหมือนกับคำว่า "ค่าตัว"
- นายจำรูญฯ - ค่อนข้างคำว่า "เพื่อค่าไถ่" อันจะเป็นทรัพย์สินหรือ
- ประโยชน์อย่างใด ๆ ก็ดี
- นายสิทธิฯ - คำว่า "สินไถ่" ไม่รวมถึงประโยชน์ที่ไม่ใช่ราคา
- เงิน แต่ยอมให้ว่าไม่จำเป็นต้องรวมถึง
- นายจำรูญฯ - ไม่ดี ค่อนข้างรวมถึงประโยชน์ที่เป็นราคาเงินด้วย
- หม่อมเจ้าสกลฯ - ค่อนข้างคำว่า "เพื่อได้มาซึ่งทรัพย์สินหรือ
- ประโยชน์ใด ๆ เป็นค่าไถ่"
- นายประมุข - เราเคยใช้คำว่า "ประโยชน์อย่างอื่น"
- นายจำรูญฯ - ค่อนข้างคำว่า "ประโยชน์อย่างใด ๆ" ตามร่าง
- มาตรา 1 (3)
- ที่ประชุมเห็นชอบด้วยกับถ้อยคำที่ ม.จ.สกลฯ ชงเสนอ
- นายสิทธิฯ - คำว่า "ขู่เข็ญ" ทำไมจึงมีคำว่า "ด้วยประการใด ๆ"
- นายประมุข - เราได้แก้และใช้คำนี้มาแล้วตั้งแต่ร่างมาตรา 243
- ซึ่งเราได้กล่าวถึงเรื่อง blackmail
- ที่ประชุมเห็นว่า ค่อนข้างคำว่า "ด้วยประการใด ๆ"
- หม่อมเจ้าสกลฯ - ทำไมจึงมีคำว่า "โดย" หน้าคำว่า "ขู่เข็ญ"
- นายจำรูญฯ - ที่เราเอาคำว่า "โดย" ไว้หน้าคำว่า "ขู่เข็ญ" เพราะ
- เราเกรงว่าจะเข้าใจแปลว่า "ใช้อุบายขู่เข็ญ"
- ที่ประชุมเห็นว่าแม้ตัดคำว่า "โดย" หน้าคำว่า "ขู่เข็ญ" ออกก็ไม่เข้าใจผิดได้
- จึงให้ตัดออก และให้ตัดคำว่า "โดย" ที่ใช้ขู่หน้าคำว่า "ขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ" ตามที่ใช้ขู่
- ในร่างมาตราต่าง ๆ ออก ซึ่งเมื่อแก้แล้วมีข้อความดังนี้ คือ
- ร่างมาตรา 248 ตรี "ผู้ใดเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไป สำหรับการ
- อนาจาร ซึ่งหึงเพื่อให้สําหริตความใคร่ของผู้อื่น โดยใช้อุบายหลอกลวงหรือขู่เข็ญด้วย
- ประการใด ๆ ใช้กำลังประทุสร้าย ใช้อำนาจครอบงําผิดคลองธัม หรือใช้วิธีข่มขืนใจอื่นใด มี

ความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี และปรับไม่เกินสามพันบาท ไม่ว่าจะกระทำต่าง ๆ อันประกอบเป็นความผิดนั้นจะได้กระทำในประเทศต่างกันหรือไม่

ร่างมาตรา 248 ตริ ก. “ผู้ใดพาหญิงไปเพื่อการอนาจาร โดยใช้อุบายหลอกลวง หรือขู่เข็ญด้วยประการใด ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองฉม หรือใช้วิธีข่มขืนใจอื่นใด มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่หนึ่งร้อยบาทถึงสองพันบาท

“ผู้ใดซ่อนเร้นหญิงซึ่งตนรู้ว่าเป็นผู้ถูกพาไปตามความในวรรคก่อน มีความผิดต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้พาไปนั้น

“ความผิดตามมาตรานี้เป็นความผิดต่อส่วนตัว

ร่างมาตรา 277 “ผู้ใดพาหรือส่งคนออกไปนอกราชอาณาจักร โดยใช้อุบายหลอกลวงหรือขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองฉมหรือใช้วิธีข่มขืนใจอื่นใด มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีและปรับไม่เกินสองร้อยบาท

“ถ้าความผิดตามวรรคก่อนได้กระทำเพื่อให้ผู้ถูกพาหรือส่งไปนั้นตกอยู่ในอำนาจผู้อื่น โดยมีขอบด้วยกตมหาย หรือเพื่อละทิ้งให้เป็นคนอนาถ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงเจ็ดปีและปรับตั้งแต่หนึ่งร้อยบาทถึงสามพันบาท”

นายอัครมข - วรรคสองที่ใช้คำว่า “ถ้าความผิดดังกล่าวมาในวรรคก่อน.....” ไม่ดี ด้วยบทเก่าเขาเคยใช้คำว่า “ถ้าในการกระทำความผิด.....”

นายประมุข - เอาตามตัวอย่างที่ร่างมาแล้ว คือใช้คำว่า “ถ้าการกระทำความผิด.....” และร่างมาตราที่ตกลงมาแล้ว ซึ่งใช้คำว่า “ถ้าความผิด.....” ก็ควนแก้เสียด้วย

ที่ประชุมเห็นชอบด้วยนายประมุข จึงให้กลับมาแก้ร่างมาตรา 187 ซึ่งเมื่อแก้แล้วมีข้อความดังนี้ “ผู้ใดกระทำให้เกิดเพลิงไหม้แก่สิ่งใด ๆ แม้เป็นของตนเองจนน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลอื่น หรือทรัพย์สินของผู้อื่น มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงเจ็ดปีและปรับตั้งแต่ห้าสิบบาทถึงหนึ่งพันบาท

“ถ้าการกระทำความผิดดังกล่าวในวรรคก่อนเป็นเหตุให้เกิดเพลิงไหม้แก่ทรัพย์สินตามที่ระบุไว้ในมาตรา 186 ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 186”

ส่วนร่างมาตรา 248 เมื่อแก้แล้วมีข้อความดังนี้ “การกระทำความผิดตามมาตรา 243 หรือมาตรา 246 นั้น ถ้ามิได้เกิดต่อหน้าธารกำนัลหรือไม่เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำรับอันตรายสาหัสหรือถึงตาย หรือมิได้เกิดขึ้นโดยบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปสมคบกันกระทำ

การฆ่าเราอันมีลักษณะเป็นการโหมยิง หรือมิได้เป็นการกระทำแก่บุคคลตั้งระบุไว้ในมาตรา 247 เป็นความผิดต่อส่วนตัว”

หม่อมเจ้าสกลฯ - วัคซีน ควนใช้คำว่า “ถ้าการกระทำผิดนั้น เป็นเหตุให้.....”

นายจรัญฯ - ควนใช้คำว่า “ถ้าการกระทำผิดนั้นได้กระทำโดยทหาร โหดร้ายหรือโดยทรمانจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กายหรือใจ หรือเป็นเหตุให้ถึงแก่ ความตาย.....”

นายสิทธิฯ - จะเข้าใจว่าทรمانถึงตาย ใช้คำว่า “ถ้าเป็นเหตุ ให้ถึงตาย” ดีแล้ว

หม่อมเจ้าสกลฯ - จะไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นเหตุ จึงต้องใช้คำว่า “การกระทำ ความผิด.....เป็นเหตุ” เราไม่มี passive voice คำว่า “เป็นเหตุตรงกับ is the case of จึงต้องมีประธาน ในทางนโยบายถ้าทำโดยทรمانหรือทหารนแม่ไม่สาหัสก็ควนเอาโทษแล้ว เพราะเมื่อกระทำโดยทรمانหรือกระทำโดยทหารแล้ว จะมีdegreeว่าสาหัสอีกไม่เป็นการสมควน

นายจรัญฯ - ฉั้นเห็นว่าควนจะรวมวัคซีนสองกับวัคซีนเข้าด้วยกัน

ประธานฯ - วัคซีนเอาเฉพาะถึงแก่ความตายเท่านั้นจะเป็น อย่างไร

นายสิทธิฯ - ถ้าทำให้รับอันตรายสาหัสโดยทรมาน ควนเอาไว้ วัคซีน

นายจรัญฯ - โทสตามวัคซีนสองและวัคซีนสามขยับขยายไม่ได้ จะ เอาหรือสำหรับวัคซีนสองควนจะมีโทษจำคุกขั้นต่ำคือ 15 ปี ถึง 20 ปี และมีบางกรณีที่ไม่จำเป็น ต้องบัญญัติไว้ในวัคซีนสอง ถ้าจับคนมาเพื่อสินไถ่ด้วยเพื่อฆ่าเราด้วย จำคุก 20 ปีพอหรือยัง ส่วนความคิดที่ว่าควนมีโทษลดหลั่นกันนั้นทำให้ผู้กระทำไม่กล้าจะทำความผิดที่มีโทษแรงขึ้นก็ ต้องคิดว่าคนที่ยอมรับโทษ 15 ปีได้ก็ยอมรับโทษ 20 ปีได้

นายสิทธิฯ - สำหรับคนนั้นเองไม่แปลก แต่เป็นประโยชน์สำหรับเป็นตัวอย่างในภายหน้า

นายอัครมฯ - ที่วัคซีนสองมีโทษจำคุกตลอดชีวิตกับจำคุก 20 ปีนั้น เขาต้องการจะให้โทษจำคุก 20 ปีถึงจำคุกตลอดชีวิต แต่จะเขียนเช่นนั้นไม่ได้ เพราะจำคุก เกินกว่า 20 ปีไม่มี

- นายสิทธิ - ฉันเห็นว่าโหดดีแล้ว แต่วัค 2 ความบัญญัติถึงการกระทำโดยทรมานหรือโดยทารุณโหดร้ายด้วย ส่วนวัคสามเอาโหดต่อเมื่อการกระทำโดยทรมานหรือโดยทารุณโหดร้ายนี้เป็นเหตุให้รับอันตรายสาหัส
- นายประมุข - หลักการเดิมที่จะเอาโหดประหารชีวิตนั้นบุคคลต้องมุ่งหมายให้เขาตาย แต่ในเรื่องนี้ถ้าเอาคนไปขังไว้ 20 วันไม่ให้อาหารกินคนไปพบเข้าก็เอาโหดประหารชีวิตแล้ว เขาต้องการให้คนที่เอาไปต้องระวังให้เข้าให้หน้า
- ประธาน - หย่างที่นายประมุข พูดมีมูล
- นายเยี่ยมข - เรื่องค่าคนมีบทบัญญัติเอาโหดหยุดแล้ว เรื่องนี้จะเอาให้ถึงค่าคนก็จะแรงมากไป ชีวิตต้องร้ายแรงกว่าทรัพย์
- นายจำรูญข - ประมวลกตหมายอาญาของเรามีเหตุเพิ่มโหดให้หนักขึ้นแรงเหลือเกิน
- นายพิชาญข - ถ้ากระทำโดยทรมานสมควรให้ผู้กระทำได้รับโหดถึงตาย
- นายอัถกรมข - ฉันก็เห็นหย่างนั้น หย่างจับเขามาแล้วตัดนิ้วเขาวันละนิ้ว ๆ เป็นการกระทำที่รุนแรง
- หม่อมเจ้าสกลข - ความเอาโหดประหารชีวิตต่อเมื่อทำให้เขาตายหรือทำให้เขาได้รับอันตรายสาหัสโดยการทรมาน
- นายประมุข - หย่างเอาเม็ดโกนกรีดเนื้อแล้วเอาน้ำเกลือลาดไม่เป็นสาหัส แต่ความเอาโหดตามวัคสาม
- นายจำรูญข - คำว่า "ร้ายแรง" ประกอบเข้าไป เพื่อแสดงว่ายิ่งกว่ารับอันตรายสาหัส
- หม่อมเจ้าสกลข - คำว่า "โหดร้าย" ยิ่งกว่า "สาหัส"
- นายจำรูญข - ใช้คำว่า "ทารุณอย่างร้ายแรง" จะเป็นหย่างไร คนจะได้เข้าใจว่าต้องเป็นการกระทำที่หนักกว่าวัคสอง คือมากกว่ารับอันตรายสาหัส
- นายอัถกรมข - ดัวยบทเดิมวัคสองมีข่มขืนทำชำเราด้วย จะเอาด้วยหรือไม่
- นายสิทธิข - ความจะเป็นผิดอีกกระทงหนึ่ง
- ประธาน - จะพิจารณากตหมายมาตราเดียว แล้วเอามาตราต่าง ๆ มาใส่จะเป็นการเกินสมควรไป

หม่อมเจ้าสกลฯ - การเขียนรูปจะเอาพู่กันจิ้มสีไปแต้มเท่าใด ๆ ก็ได้ แต่การเอาสีไปแต้มมาก ไม่ใช่จะทำให้รูปดี สีเขียนแต่ม่น้อย ๆ ไม่ได้

ประทาน - หย่าเอาความผิดถานข่มขืนทำชำเรา เพราะจะ เป็นการคิดถึงเด็กหญิงมากเกินไป

หม่อมเจ้าสกลฯ - ควนจะเอาผลธัมดาของการกระทำ

นายเยี่ยมฯ - การถูกข่มขืนทำชำเราไม่ใช่ผลโดยตรง

นายจำรูญฯ - การถูกข่มขืนทำชำเราเป็นของธัมดาไม่ควน

บัญญัติเป็นพิเสส

ที่ประชุมเห็นว่า ไม่ควนบัญญัติให้การถูกข่มขืนทำชำเราเป็นเหตุเพิ่มโทษให้ หนักขึ้นของวัดสอง เพราะถ้าผู้เอาตัวไปข่มขืนชำเราเสียเองก็เป็นความผิดสองกระทง ถ้าคน อื่นเป็นผู้ข่มขืนก็ไม่ใช่ผลธัมดาของการเอาคนไปเพื่อสินไถ่

ประทาน - การกระทำโดยทารุณโหดร้ายก็เป็นอันตรายสาหัส หยู่ในตัวไม่ใช่หรือ

นายสิทธิฯ - เราไม่ได้บัญญัติไว้เช่นนั้น

นายประมุขฯ - นโยบายเดิมเขาไม่ได้คำนึงถึงผล เอาแต่บาดเจ็บ หย่างเอาไปตอกเล็บหรือบีบขมับเช่นนี้ แม้จะไม่ทำให้รับอันตรายสาหัสก็เอา

ประทาน - ถ้าของเก่าเขามีอะไรไว้ เราไม่มีเหตุผลดีกว่าก็ไม่ ควนไปเปลี่ยน แต่ของเก่าจะต้อง “ลำบากหย่างสาหัส”

นายจำรูญฯ - วัดสองที่ใช้คำว่า “สาหัส” ดีแล้ว ส่วนวัดสามควน จะเอา

“ทรมานหรือทารุณหย่างร้ายแรง” คือต้องร้ายแรงหย่างสาหัส ถ้าทรมานเล็ก ๆ น้อย ๆ เข้าวัด หนึ่ง

คือการทรมานหรือทารุณโหดร้ายนั้น ถ้าไม่มัดเสียจะเข้ามาตรานี้มากเกินไป

นายสิทธิฯ - จะให้มีเงื่อนไขบังคับถึงสองหย่างไม่ดี

นายอัถกรมฯ - หย่างให้อุดเข้าวันเดียวจะให้ประหารชีวิตทีเดียว

หรือ

หม่อมเจ้าสกลฯ - ตามที่นายจำรูญฯ เสนอมีสามชั้น คือมี degree ของการทารุณเป็นกำลังหนึ่งกำลังสองคือ ต้องร้ายแรงจึงจะเอา นอกจากนั้นต้องมีผลเป็น อันตรายแก่กายหรือใจ เห็นว่าควนจะตัดขมวดกำลังของการทารุณด้วย หรือกระทำโดยทรมาน หรือทารุณจนเป็นเหตุให้เป็นอันตรายแก่กายหรือใจ”

- หรือไม่ว่า
- นายจรัญญู - หย่างให้อัดเข้า 1 วัน เปนอันตรายแก่กายหรือใจ
- หม่อมเจ้าสกลฯ - ยังไม่เปน
- นายประมุข - แล้วแต่ ถ้าอัดเข้า 1 วันเขาเปนลมก็เปนอันตราย
- แก่กายหรือใจ
- นายจรัญญู - โทษหนักกว่าวัคซีน
- นายสิทธิ - หนักเพราะทารุน การกระทำโดยทารุนโหดร้ายผู้
- กระทำต้องมีเจตนากระทำ คือวัคซีนตั้งใจจะฆ่า แต่วัคซีนเปนแต่ผลที่เกิดขึ้น
- นายอัถกรมฯ - เดิมเขาเอาผิดต่อเมื่อ "ลำบากหย่างสาหัส"
- นายจรัญญู - เขาตั้งใจจะให้แรงกว่าวัคซีน
- หม่อมเจ้าสกลฯ - รับอันตรายสาหัสเปน incidental ส่วนวัคซีนเปน
- ประสงค์ต่อผล
- ที่ประชุมฝ่ายข้างมากเห็นว่า ถ้ากระทำโดยการทรมานหรือทารุนแล้ว ควนเปน
- ผิดตามวัคซีน โดยไม่ต้องให้การกระทำนั้นมีผลทำให้ผู้ถูกกระทำรับอันตรายสาหัส
- หม่อมเจ้าสกลฯ - ควนใช้คำว่า "ถ้าการกระทำนั้นเปนเหตุให้ผู้ถูก
- กระทำ...."
- นายสิทธิ - ควนใช้คำว่า "ถ้าเปนเหตุให้ถึงแก่ความตาย"
- หม่อมเจ้าสกลฯ - การที่ใส่คำว่า "ถ้าการกระทำนั้น" ลงไปเสียหย่างไร
- นายสิทธิ - จะต้องถามต่อไปว่า "ทำไมไม่ใส่ลงไปว่าใครถึง
- แก่ความตาย"
- ประทาน - ใส่คำว่า "ถ้าการกระทำนั้นเปนเหตุ....." เปน
- พิเสศเฉพาะมาตรานี้ เพราะมาตรานี้มีหลายเรื่อง ส่วนมาตราอื่นคงไว้
- หม่อมเจ้าสกลฯ - ควนใช้คำว่า "ถ้าการกระทำความผิดนั้นเปนเหตุ
- ให้ถึงแก่ความตายหรือเปนการกระทำโดยทรมานหรือโดยทารุนจนเปนอันตรายแก่กายหรือใจ"
- นายจรัญญู - จะไม่เข้าใจว่าใครเปนอันตราย บิดาของบุตรที่ถูก
- จับอาดเปนอันตรายก็ได้
- หม่อมเจ้าสกลฯ - ใช้คำว่า "จนเปนเหตุให้ผู้ถูกเอาตัวไปหรือผู้ถูก
- หน่วงเหนี่ยวหรือถูกกักขังนั้นรับอันตรายแก่กายหรือใจ....."

- นายสิทธิช - แต่นั่นไม่ชอบคำว่า “ถ้าการกระทำความผิดเป็นเหตุให้.....” เพราะเดิมเข้าไปก็ไม่รู้ว่าใครตาย
- นายประมุข - ควนใช้คำว่า “ถ้าเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตายหรือการกระทำผิดนั้น เป็นการกระทำโดยทรมาน.....”
- หม่อมเจ้าสกลฯ - ถ้าไปหย่างนั้นก็ไปได้ แต่ถ้าจะเดิมก็ควนเดิมลงไปว่าใครตายด้วย
- นายประมุข - เอาเรื่องถึงแก่ความตายไปบัญญัติติดต่อกับวรรคสอง เอาโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต ส่วนวรรคสามใช้คำว่า “ถ้าการกระทำความผิดนั้น เป็นการกระทำโดยทรมาน.....”
- นายจรัญญ - ควนแยกหย่างเดิม ใช้คำว่า “ถ้าการกระทำความผิดนั้นเป็นเหตุให้ผู้ถูกเอาตัวไปหรือผู้ถูกหน่วงเหนี่ยวหรือกักขังนั้นถึงแก่ความตายหรือเป็นการกระทำโดยทรมานหรือเป็นการทารุณจนเป็นเหตุให้ผู้นั้นรับอันตรายแก่กายหรือใจ ผู้กระทำต้องระวางโทษ.....”
- นายสิทธิช - คำว่า “ผู้นั้น” ไม่เข้าใจได้ว่าเป็น “ผู้ถูกเอาตัวไป”
- หม่อมเจ้าสกลฯ - ใช้คำว่า “ผู้ถูกกระทำนั้น”

ที่ประชุมตกลงรับร่างของนายจรัญญ แต่ให้แก้ตามที่ ม.จ.สกลฯ ทรงเสนอ และให้ผู้จัดรายงานพิมพ์เสนอร่างเท่าที่ตกลงมาแล้ว เพื่อใช้เป็นรากฐานสำหรับการพิจารณาคกรวหน้ากำหนดวันพฤหัสบดี ที่ 23 กรกฎาคม ศกนี้ เวลา 14.00 นาฬิกา.

ปิดประชุมเวลา 12.15 นาฬิกา

คณะกรรมการกฤษฎีกา
 รายงานการประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา
 ครั้งที่ 502/412/2486
 วันพฤหัสบดี ที่ 28 ตุลาคม 2486

ผู้ที่มาประชุม คือ

(1) นายจำรูญ	โปษยานนท์	รองประธานอนุกรรมการ
(2) นายประมวล	สุวรรณศร	กรรมการ
(3) นายพิชาญ	บุลง	กรรมการ
(4) นายเยี่ยม	เลขวณิชธรรมวิทักษ์	กรรมการ
(5) หม่อมเจ้าสกลวรรณกร	วรวรรณ	กรรมการ
(6) นายอรรถกรม	ศรียาภัย	กรรมการ
นายสายหยุด	แสงอุทัย	ผู้จัดรายงาน
พลเรือตรี	ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น.	ติตราษการที่อื่น
นายอุทัย	แสงมณี	ติตราษการที่อื่น
นายวงศ์	ลค์พลีธรรมประคัลภ์	ติตราษการที่อื่น
นายสิทธิ์	จุนณานนท์	ติตราษการที่อื่น
นายเดือน	บุญนาค	ติตราษการที่อื่น

เปิดประชุมเวลา 14.00 น.

โดยที่ประธานและอนุกรรมการติตราษการที่อื่น ที่ประชุมจึงลงมติให้ นายอรรถกรมฯ เป็นประธาน

.....

ประธานฯ - ขอให้ที่ประชุมพิจารณาร่างมาตรา 338 (2) ซึ่งมีข้อความดังนี้ “ผู้ใดกระทำการโดยประมาท และการกระทำนั้นเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือใจของผู้อื่น มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินห้าสิบบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

นายประมวลฯ - ขอแก้ร่างอนุमतรานี้ให้เหมือนกับมาตราในภาค 2 ดังนี้ “ผู้ใดกระทำโดยประมาท และการกระทำนั้นเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือใจ มีความผิด...”

ประธานฯ - ทำให้เขาร้องให้เป็นอันตรายแก่กายหรือใจหรือไม่

- 254
- นายประมุข - เราได้พูดถึงปัญหานี้มาแล้วเมื่อพิจารณามาตรา
- ประธานฯ - เดิมเขาเอาผิด เพราะทำให้เกิดบาดเจ็บแก่ร่างกายเท่านั้น เพราะเป็นความผิดที่เป็นลหโทษ
- ม.จ. สกลฯ - ใช้คำว่า “เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตราย” ก็พอ
- นายประมุข - คำว่า bodily harm เราแปลว่าอันตรายแก่กายหรือใจปล่อยให้ศาลแปลเอา
- นายพิชาญฯ - bodily harm คลุมทั้งสองกรณี คือ อันตรายแก่กายและอันตรายแก่ใจ

ที่ประชุมตกลงรับร่างที่นายประมุข เสนอ ฉะนั้น ร่างมาตรา 338 (2) เมื่อแก้ตามมติที่ประชุมแล้วจึงมีข้อความดังนี้ “ผู้ใดกระทำโดยประมาท และการกระทำนั้นเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือใจ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินห้าสิบบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

ประธานฯ - ขอให้พิจารณาร่างมาตรา 338 (3) ซึ่งมีข้อความดังนี้ “ผู้ใดใช้กำลังประทุษร้ายผู้อื่น แต่ไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือใจของผู้อื่นนั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ”

นายประมุข - ถ้อยคำควรจะเอาอย่างมาตรา 254 ใช้คำว่า “ผู้ใดทำร้ายผู้อื่น แม้จะไม่ใช่เหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือใจของผู้อื่นนั้น มีความผิดต้องระวางโทษ...”

ประธานฯ - อย่าใช้คำว่า “แม้” เพราะเข้าใจว่าถึงบาดเจ็บก็เข้าควรใช้คำว่า “แต่ไม่” ขอเสนอให้ใช้คำดังนี้ “ผู้ใดทำร้ายผู้อื่น แต่ไม่ใช่เหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือใจ มีความผิด...”

นายจำรูญฯ - เอาบัสสวาระให้เขากิน “ทำร้าย” หรือไม่ เคยมีคำพิพากษาศาลว่าไม่ใช่ คือศาลแปลมาตรา 338 (3) ต่างกับมาตรา 254

นายประมุข - ถ้าอย่างนั้นแก้เป็น “ผู้ใดใช้กำลังประทุษร้าย”

ม.จ. สกลฯ - คำว่า “แต่” ไม่ต้องมี ควรใช้คำว่า “ผู้ใดใช้กำลังประทุษร้ายต่อผู้อื่น โดยประการที่ไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือใจ มีความผิดต้องระวางโทษ...” คือ ควรจะเขียนเป็นอิสระจากมาตรา 254

ประธานฯ - ถ้าใช้คำว่า “โดยประการที่” จะเป็นวิธีการไป

นายจรัญญ - ควรใช้คำว่า "โดยไม่ถึงกับเป็นเหตุ"

ที่ประชุมเห็นชอบด้วย ฉะนั้น ร่างมาตรา 338 (3) เมื่อแก้แล้ว จึงมีข้อความ
ดังนี้ "ผู้ใดใช้กำลังประทุษร้ายต่อผู้อื่น โดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือใจ มี
ความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาท หรือทั้งจำทั้ง
ปรับ"

.....

ประธานฯ ขอให้พิจารณาร่างมาตรา 339 (1)

.....

ปิดประชุมเวลา 16.00 น.

ประวัติผู้เขียน

- ชื่อ พันตำรวจโท นิกร พลหนองหลวง
- เกิด 15 กรกฎาคม 2506 ที่จังหวัดสุรินทร์
- การศึกษา - รัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต(ตร.) โรงเรียนนายร้อยตำรวจ(รุ่นที่ 39) ปีการศึกษา 2528
- พัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต(สาขารัฐประศาสนศาสตร์) เกียรตินิยมดี สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ปีการศึกษา 2536
- นิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ปีการศึกษา 2538
- การทำงาน 1 กุมภาพันธ์ 2529 รองสารวัตรสืบสวนสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางกอกน้อย
- 1 ตุลาคม 2530 รองสารวัตรสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางกอกน้อย
- 16 เมษายน 2532 รองสารวัตรสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางนา
- 1 เมษายน 2534 รองสารวัตรแผนกสถิติและข้อมูล กองกำกับการข่าว กองบังคับการอำนวยการ กองบัญชาการตำรวจนครบาล
- 1 กุมภาพันธ์ 2536 รองสารวัตรแผนกกำลังพล กองกำกับการอำนวยการ กองบังคับการตำรวจนครบาลพระนครใต้
- 1 กุมภาพันธ์ 2538 สารวัตรงาน 3 (ประเมินผลบุคคล) กองกำกับการอำนวยการ กองทะเบียนพล
- 1 เมษายน 2541 สารวัตรป้องกันปราบปรามสถานีตำรวจภูธรกิ่งอำเภอ นิคมพัฒนา จังหวัดระยอง